PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XII ТРАВЕНЬ — MAY, 1971 ЧИСЛО 5

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XII — ТРАВЕНЬ, 1971 — Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 5 — MAY, 1971 — VOL. XII

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$5.00
Передплата до інших країн	5.00
Поодиноке число	.50

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. — Winnipeg 4, Man.

Subscription in Canada	$5.00
Subscription in other countries	5.00
Single copy	.50

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. — Winnipeg 4, Man.

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧАМ:

Редакція застерігає собі право скорочувати і виправляти надіслані матеріяли. Дописи, які поміщуються також в інших часописах редакція не приймає — уникаємо повторювання.

НА ОБКЛАДИНЦІ: Світлина з імпрези в користь Музейної Фундації в Монтреалі — опис на стор. 18.

Модельки: Ганя Ковч — весільний стрій — Буковина, Люба Сметанюк — молодиця — Буковина.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Яр Славутич — Матері		1
Ми глибоко стривожені		1
Літні Курси в Саскатуні		2
О. Вартарова — А ти мрієш про Ромео?		3
К. С. — Етнічна преса спонзорує		4
А. Костенко — Л. Українка в гостях у Кобилянської		5
А. Киянка — Материна казочка		6
А. Чужий — Носити маму на руках		7
Маркус Ван Стін — Маргарита Атвуд		8
Наталя Кібець — Чому?		9
Олена Журлива — Над дитиною		10
К. С. — Уряд підтримує міжнародні подорожування та обмін		11
О. Горегляд-Маковчик — День Матері і Мама		12
Н. Кібець — Особливости найголовніших здобутків українського мистецтва в минулому		13
В першу річницю		14
Lesya Ukrainka — Poem translated by Vera Rich		15
J. Michalenko — Ukrainian Short Stories		16
A. Balan — Satire		16
Victoria Order of Nurses		17
Г. Михальчук — Імпреза в користь музейної фундації		18
Квітка для моєї Мами		21
Л. Удод — З провін. З'їзду в Саскачевані		22
Відділ для дітей		23
Громадська хроніка		24
Річні звіти відділів		28
І. Вахна — Українська вишивка		31
Л. Кут — Домашнє господарство		32
Пам'ятник найдорожчим	обкладинка	3
При праці для „Променя"	обкладинка	4

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВИБРАНІ ТВОРИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ — Видання КУК англомовне	$7.50
УКРАЇНЦІ В КАНАДІ — О. Войценко (англомовне)	$7.50
50-річчя ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ — Др. Г. Яніївська	$0.75
МИСТЕЦЬКА КНИЖКА (укр. народні вишивки і взори)	$4.00
МИСТЕЦЬКІ СКАРБИ УКР. ВИШИВОК — С. Стечишин	$1.75
ТРИ СИЛЬВЕТКИ — Л. Білецький	$1.50
У ГОРАХ КАРПАТАХ — М. Ломацький	$3.50
ГОМІН ГУЦУЛЬСЬКОЇ ДАВНИНИ — М. Ломацький	$3.50
БЛИСКУЧА ЗОРЯ — Митрополит Іларіон	$0.50
Я ВЕРНУСЯ — О. Крамар	$0.50
ОСТАННІЙ ПРОРОК — Л. Мосендз	$6.00
УКРАЇНСЬКІ ХРЕСНІ ІМЕНА — Р. Ґаук	$1.00
НАВЧАЙМО ДІТЕЙ СВОЇХ УКР. МОВИ — Митрополит Іларіон	$0.20
РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТИ Л. УКРАЇНКИ — Н. Когуська	$0.50
УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — М. Пастернакова	$3.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ — в твердій оправі	$2.50
— в м'якій оправі	$1.50
ПРОГРАМА НАВЧАННЯ У ДИТЯЧИХ САДОЧКАХ	$1.50
ПРОГРАМА НА РІЗДВ'ЯНИЙ КОНЦЕРТ	$1.00
ПРОГРАМА НА ДЕНЬ МАТЕРІ	$1.50
ПРОГРАМА НА СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ	$1.00
ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК	$2.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО КНИЖКИ	$1.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

620 Spadina Ave.

Toronto 179, Ont.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XII ТРАВЕНЬ, 1971 Ч. 5

Ми глибоко стурбовані...

Дорогі Українські Матері!

Надходить день вашого свята — День Матері і з тієї нагоди хотілось би заговорити до вас по святочному — привітати вас, нагадати вам про ранні материнські піклування, про любов до дітей, або любов дітей до вас, одначе наспіли події, про які мусимо заговорити, а зокрема заговорити про них до українських матерів.

Хай вас не здивує такий дивний заголовок нашого сьогоднішнього святочного слова. Причини на це поважні. Живемо в добі, коли на моральні вартости життя, а в цім випадку нашого українського життя чигають притаєні ворожі заходи, щоб його нищити, розкладати, доводити його до безладдя. Ми глибоко стурбовані деякими подіями в нашім громадськім житті: збирання підписів за англійською мовою в церкві, анонімні листи, в яких апелюється до української молоді порвати з традиціями, заклики вступати на нові шляхи і „бути поступовими". Болісно нам виступати з такими речами в пресі, прикро нам шукати тих законспірованих ворогів нашого ідеалу в наших власних організаціях.

Пригадаймо собі, скільки то разів доводилось нам слухати з підмостків, з трибуни, з церковної проповідниці, що матері мають у своїх руках ключ до серця дітей, що мають всі дані виховувати свою молодь на гідних горожан країни, в якій живемо а рівночасно на вірних синів і дочок свого народу. І ми були горді за цей почесний обов'язок, що його накладало на нас суспільство. Коли це відноситься до нас в Канаді, то добігає п'ять десятків років нашої невтомної праці. Ми робили все те, що було в наших силах і в наших можливостях. Виросло, завдяки такому піклуванні два покоління свідомих ідейних громадян.

І коли ми досі переборювали лише зовнішні труднощі, сьогодні перед нами стають труднощі внутрішнього характеру. В ряди наших організацій втиснулись люди ворожо наставлені до всього того, що було для нас святим. Дозволимо собі пригадати сьогодні дещо з 10 заповідей українця у вільному світі, що їх виніс перед Світовий Конґрес Вільних Українців в Ню Йорку один з наших провідників ідеологів — редактор Іван Сирник:

„2. Крім громадянства моєї країни, я ще маю своє окреме духове громадянство. Ця моя „Святая Святих". Я українець і своєї української духовости я за ніяку ціну не зречуся. Я не можу зректися свого українства так, як не можу зректися своїх батьків і сказати, що їх у мене ніколи не було. Я можу змінити своє державне громадянство, переїхавши в іншу країну і прийнявши там нове громадянство, але я не можу змінити мого національного роду.

3. Я визнаю колосальну і незаступну ролю Церкви в житті народу і буду завжди її морально і матеріяльно підтримувати. Від своєї Української Церкви я буду сподіватися душевного і національного піднесення. Я буду сподіватися, що вона буде повсякчасно сторожем і захисником національних властивостей мого народу. Церква з народом, і нарід з Церквою — це необхідна передумова сили нації і збереження української діяспори.

4. Як українець і християнин, я ніколи не примирюся з комунізмом, чи з будь-якою іншою тоталітарною системою чи ідеологією. Я

Яр Славутич

МАТЕРІ

Я знаю, ти довго молилася Богу,
Щоб синові долю велику послав,
Коли проводжала в далеку дорогу,
Де плакало сонце між квітів і трав.

Я світ обійшов. Я своїми руками
Неправду боров, на двобої йдучи...
Я ридма ридав, невідвідана мамо,
На березі Чорного моря вночі.

Узрів я дубову галузку... О хвилі,
Це ви принесли! Інгулець, Саксагань,
Обійми Славути приймаючи милі,
На південь послали цей символ вітань.

Підняв я листок запорозького дуба,
Що віяв любов'ю, грозою тривог.
О, мамо! Прости, невідвідана, люба,
Прости і молися — хай слухає Бог!

На Чорному морі, 12 серпня 1966;
На Босфорі, 18 листопада 1968.

буду твердо стояти на позиціях демократизму, бо тільки справжній демократичний лад дає найкращі можливості на вільний розвиток людини і народу.

5. Як громадянинові українського роду, доля країни моїх предків лежить мені близько на серці, хоч я не конче сподіваюсь поїхати на Україну жити, хоч би вона і завтра звільнилась з кайдан окупанта, але я робитиму все, що в моїх силах, із позиції. мого державного громадянства, щоб допомогти українському народові визволитися і відновити свою суверенну соборну державу.

6. Я буду підтримувати творчість наших науковців, письменників і мистців, які вносять великий вклад в українську науку, літературу і мистецтво, чого не можуть свобідно робити українці в поневоленій Україні.

7. Я буду дбати про збереження української мови в моєму домі, організації і церкві. Я підтримуватиму українські школи, українську пресу і видавництва та плекатиму пошану до українського друкованого слова".

Нам доводилось цілі десятиліття працювати, складати великі жертви на власні інституції, будувати, досягати а понад тим всім поставити ідеал українця у вільному світі. Тому ми, матері, виносимо засуд тим законспірованим реформаторам і кличемо їх вийти з свого затінку; дозвольте нам подивитись на вас і ваші героїчні подвиги, за які ви взялись, щоб знищити той ідеал, якого ви можливо й самі колись ідеалізували. Ми стаємо на сторожі наших, хоч може й дорослих дітей, які падають жертвою вашої пропаганди. Чесні люди не ховаються за анонімні листи, в яких закликається молодь до реформи українства. Молодь шукає ідеалу, але шукає ідеалу прекрасного, своєрідного, доброго. Вона дуже скоро пізнає, що ці нові пророки їй не подорозі.

Більше про ці дії скажемо іншим разом. Союз Українок Канади буде боротись за свій ідеал без компромісів, буде засуджувати кожний крок, кожну акцію тих, що обрали дуже непочесну ролю в житті наших організацій — хто б у цій ролі не виступав.

Закінчуємо наше слово до матерів. Коли наші діти, дорослі, чи менші прийдуть до нас в другу неділю в м. травні з квітами, щоб привітати нас, погляньмо їм в очі, загляньмо їм в душу, зробіть їм цю пересторогу і скажім їм, яких саме квітів ми сподіваємось від наших дітей і чому вони для нас найдрожчі.

Літні Курси в Саскатуні

Цього літа перший раз у Саскатуні відбудуться українські курси для середньошкільної молоді.

Програма включає:

1. Акредитовані курси української мови для студентів 9-ї, 10-ї, 11-ї та 12-ї кляс
2. Історія українців Канади
3. Географія України
4. Українська література
5. Історія України
6. Українські народні танки
7. Хоровий спів і гра на бандурі.

В додатку до цієї програми запляновано також навчання в таких мистецько-прикладних ділянках, як: вишивання, різьба, писання писанок, українське куховарство, малярство й художнє фотографування.

Для розваги студентів заряджено такі денні зайняття: спортові ігри, плавання, забави, висвітлювання фільмів, екскурсії до музеїв, мистецьких ґалерій, прогульки до парків, озер та поїздки по історичних піонерських поселеннях.

Душпастирська опіка студентів, як православного так і католицького віровизнання та навчання релігії і церковного співу буде провадитися під наглядом місцевих православних та греко-католицьких отців.

Курси будуть викладати професійно кваліфіковані вчителі.

Підготовкою програми займається Рада Української Школи при допомозі українського Інституту ім. П. Могили.

Курс триватиме 6 тижнів, від 4-го липня до 15-го серпня, 1971 р. Оплата за курс тільки $180.00:$50 за вписи, $130 за харчі й мешкання.. Для місцевих студентів окрема рата.

За дальшими інформаціями та аплікаційними формами просимо звертатися на слідуючу адресу:

Ukrainian Summer School Program
Mohyla Institute
1240 Temperance Street
Saskatoon, Saskatchewan, Canada.

Реченець звернення аплікацій: 12-го травня, 1971 р.

А ТИ МРІЄШ ПРО РОМЕО?

Молодь всюди однакова — в Україні, в Канаді, в світі. Є молодь із здоровим світоглядом, з розумінням своїх життєвих завдань, але є молодь недосвідчена, що ступає першими кроками. Який світ її оточує, в яке середовище вона попадає, який вплив робить на неї одно чи друге середовище, „А ти мрієш про Ромео?" — варто прочитати. **Редакція.**

Ніна занепокоєно глянула на годинника; і так запізнюється, а тролейбуса все нема й нема. Вирішила йти пішки. І хоч треба було поспішати, все уповільнювала ходу: п'янили пахощі весняних сутінок.

Тільки біля самого Наталчиного подвір'я схаменулась — скільки ж часу згаяла! На неї, певне, вже й не чекають. Швидко піднялись по сходах, відчинила двері — і ледь не захлинулась сизим тютюновим димом. Ревів магнітофон. Посередині кімнати танцювала лише одна пара: високий хлопець і тендітна дівчина. Хлопець курив, тримаючи руку з сигаретою на плечі дівчини. Та голосно сміялась. Інші розташувалися біля столу, де серед посуду і напівпорожніх пляшок дивним здавався букет білих троянд; одна квітка випала з вази, і її ніжні пелюстки зіщулились, облиті вином. І дівчата і хлопці курили, час від часу струшуючи попіл прямо на скатертину і потягуючи коньяк.

— Нінко, вшануй іменинницю, — почулися п'яні голоси.

... Рік тому, запрошена на день народження подруги, Ніна вперше опинилась у цій компанії. Тоді їй здалися старомодними власне невміння курити, танцювати шейк, без суворості — якщо не сказати більше — обходитись з хлопцями і недбало кидати між двома чарками: „Сучасна музика повинна діяти фізично", Дівчина — це зараз не модно" ...

Не заглибаюючись у питання, чи є в цих фразах щось своє, крім плазовитого наслідування поборникам „первісної" свободи Ніна подумала тоді, що зустріла людей незалежного мислення й інтелекту.

І раптом зараз, усім єством ще відчуваючи хмільне дихання весняного оновлення, ніби вперше зрозуміла всю противоприродність цієї вечірки. „Наче манекени, — подумала. — З чужим, поначіплюваним волоссям на голові, чужими манерами і думками."

Згадалася недавня розмова у вестибюлі університетського гуртожитку про ідеал жінки. Виникла ця розмова якось сама собою, хто розпочав її, Ніна не знала. Вона приєдналася до гурту дівчат і юнаків, коли розмова вже була в повному розпалі. Незнайомий юнак, чемно поступившись їй місцем, продовжував говорити про те, що кожна епоха висуває свій ідеал жінки, пов'язаний, перш за все, з рівнем суспільного розвитку:

—Зараз багато пишуть про „змужніння" „слабкої статі." Психологи приводять статистичні дані зростання керівної ролі дівчат у їх стосунках з юнаками. Навіть журнали мод одягають жінку в сподні, віддаючи чоловікам мереживо, рюші і довге, старанно зачісане волосся. Сучасність, яка перетворила жінку в повноправного учасника трудового, суспільного і духового життя країни, не могла не внести певних змін в її характер, зовнішній вигляд, звички. Але ж окремі, характерні риси — душевна чуйність, щирість, ніжність і особлива, жіноча гордість — все, що поетизувалось і оспівувалось віками, не зникне ніколи, бо воно зумовлене самою природою ...

— І тому, — підтримав його інший, — коли сьогодні самі дівчата говорять про рівноправність в інтимних відносинах, підмінюючи поняття рівності у коханні своїм „правом" вступати в „легкі" взаємини, це виглядає відвертим цинізмом.

— Але ж хто звертає зараз увагу на скромність? — втрутилась одна з дівчат. — А от якщо дівчина модно одягнена, зачісана, має сміливі манери — біля неї упадають десятки хлопців.

— Споконвічне намагання жінки — виглядати вродливою. Та коли сукні і косметика стають самоціллю — чи не потворюють і не дрібнішають від цього душа і розум? Жодна дівчина не хоче бути відсталою. Але якщо вона шукає сучасність тільки в кольорі помади Софі Лорен та у склянках кальвадосу героїв Ремарка і Селінджера, гортаючи, як нецікаві й непотрібні, сторінки про людську дружбу, честь, обов'язок, — то чи не відстане вона, врешті, від нашого, сучасного життя? Подорожуючи від однієї компанії до іншої, переходячи у вузьке коло інтересів випивки, модних суконь і натасканих фраз, вона втрачає багатство внутрішнього світу. Чиста дівоча мрія про кохання, світле й неповторне, віддається на поталу безжалісній моді. То ж нічого дорікати на те, що сучасні юнаки не здатні на високі почуття. Щоб зустріти Ромео, треба бути Джульєтою.

— Справді, чи уявляє собі хто шекспірівську героїню з сигаретою і склянкою горілки

в руці? Мабуть, що ні. І не тільки тому, що вона жила у шістнадцятому столітті. Для нас не мають принципового значення її одяг, зачіска, обстановка кімнати — одним словом, вічно змінні зовнішні атрибути. Адже не це становить її суть. Чистота, щирість, сила і мужність у боротьбі за своє кохання — ось той скарб, яким володіла італійка. І нехай сьогодні ті, хто агітують за принцип „живу, як хочу" похваляються своєю байдужністю до краси і вірності почуття (бо ж це вважається модним) — за їх словами завжди криється властиве кожній нормальній молодій людині прагнення пізнати кохання Ромео.

— А що робити, коли тобі вже двадцять минає, а його все нема й нема? Знову чекати? А якщо Його і не буде — тоді як?

— Але ж кохання — не манна з неба. Подібна пасивність, бездійовість, підхід до кожного хлопця з міркою: це Він чи не Він, а якщо не Він, то навіщо він мені потрібний і чому я мушу з ним розмовляти? — лише збіднює душу. Працювати, вчитись, захоплюватись, дружити, боротись, сперечатись, одним словом, жити, а не тліти — і кохання не обмине тебе.

Так, кохання — це не дарунок. Його треба заслужити.

... Ніна швидко повернулась і вийшла, міцно закривши за собою двері.

Олена Вартанова,
студентка

ЕТНІЧНА ПРЕСА СПОНЗОРУЄ ЕТНІЧНИЙ ПРОЄКТ

(Канадська Сцена) — Етнічна преса Канади веде перід в інформуванні етнічних громад про потребу енергійного зусилля спрямованого на заложення етнічних архівів і центрів регіональних студій.

В часі недавної зустрічі в Оттаві, д-р Й. М. Кіршбаум, почесний президент Асоціяції Етнічної Преси в Онтаріо, одержав запевнення від дост. Роберта Стенбері, Міністра Відповідального за Гомадянство та Інформацію Канади, що через зустрічі репрезентантів Національного Архіву і Асоціяції Університетів Канади, його департамент робить поступ в тій ділянці.

Д-р Кіршбаум вказав, що етнічні редактори мають близький зв'язок з етнічними групами і тому розуміють їх бажання сприяти культурній спадщині всіх канадців. Редактори сподіваються, сказав д-р Кіршбаум, притягти увагу федерального уряду, так, щоб спільним зусиллям приспішити цю працю.

Відбулися інші зустрічі з д-р В. І. Смітом, діючим доміняльним архіваром і представниками Національного Музею і Національної Бібліотеки, всі вони висловили признання для етнічних редакторів за їх готовість допомогти в установленні контактів з етнічними організаціями і заохочуванням їх причинитися до збірок заплянованих для збереженя культурної спадщини Канади.

Національні Музеї Канади — це чотири будинки в Оттаві: Національна Ґалерія Канади на розі вулиць Елґін і Слейтер; Національний Музей Людини на розі вулиць Меткаф і МекЛеод, з додатком Канадського Воєнного Музею (Сассекс Драйв ч. 330); Національний Музей Природничих Наук на розі вулиць Меткаф і МекЛеод і Національний Музей Точних Наук і Технології на бульварі Ст. Льоран ч. 1867 (включаючи Національну Авіяційну Збірку, Рокліф).

Музеї збирають, зберігають, реєструють і виставляють об'єкти. Вони проводять досліди, влаштовують постійні і пересувні вистави, лекції та популярні серії доповідей на наукові теми.

Канадська Рада (140 Wellington Street, Ottawa 4) сприяє студіям, користуванню та продукції творів мистецтва, гуманістичних і соціяльних наук. Вона адмініструє стипендійним і дотаційним фондами і частинно відповідає за культурні зв'язки з іншими країнами. Професіональні мистці, докторанти і професори канадських університетів одержують велику частину фондів Канадської Ради. Поодинокі артисти одержують допомогу в інших формах, а культурні установи отримують екстенсивну допомогу.

Національний Мистецький Центр, відкритий 1969 р., зробив з Оттави світовий культурний осередок. Будинок стоїть на шість і пів акрах терасового ґрунту на Сквері Конфедерації, побіч каналу Рідо близько будинків Парляменту. Центр складається з опери, театру та експериментального студіо і має власну оркестру із 45-ох членів під керівництвом маестра Марію Бернарді. До центру прибувають такі канадські групи, як Національний Театр із Стратфорду, Фестиваль Шо, Калґарський Театр і французькі театри: Театр Нового Світу, Театр Зеленої Заслони і Народний Квебецький Театр.

Леся Українка в гостях у Кобилянської

На цей раз Леся вирішила поєднати корисне із приємним. Якщо вже їхати лікуватися, міркувала вона, то треба обирати таке місце, щоб не тільки для здоров'я була користь, а й для душі вдоволення. Ото ж вона надумала поїхати в Карпати, а заодно відвідати своїх друзів: О. Кобилянську, В. Стефаника, І. Франка, М. Павлика та інших письменників Буковини й Галичини.

Зелена Буковина, тамтешній народ і буковинські Карпати, які так майстерно описувала О. Кобилянська у своїх оповіданнях та новелях, особливо вабили поетесу. Ранньої весни 1901-го року вона повідомила свою вірну подругу О. Кобилянську про свій плян і просила написати, чи можна буде, заїхавши в Чернівці, якийсь час пожити в її домівці?

Одержавши сердечну відповідь, Леся скоренько зібралася в дорогу і 22-го квітня вона була вже за кордоном, у Львові, а ще через чотири дні — в Чернівцях, у домі О. Кобилянської.

Чернівці Лесі дуже сподобалися своєю тишею та м'якою теплою погодою. Жила вона з Ольгою в одній кімнаті. Гостя й господиня були вдоволені одна одною. Леся вважала, що Ольга ідеальна подруга, з тих, що не лізуть соломіць у душу й не відштовхують холодом.

Мати її нагадує святу Анну на малюнках давніх художників. Батько, 75-літній патріярх, тримається старосвітських звичаїв.

Сторонніх відвідувачів було небагато. Найчастіше заходив поет Осип Маковей. Кілька разів був новеліст Василь Стефаник.

В Чернівцях Леся намагалась жити тихо, непомітно, бо стан її здоров'я і пригнічений настрій стримували Лесю від зайвих знайомств та зустрічей. Про це ж нагадувало і вбрання, воно було чорне. Леся ходила, як казали буковинські гуцули, в „сумовинні".

Та хоч як уникала поетеса розголосу, але скоро про її перебування в Чернівцях дізналась уся Буковина і довелося дати згоду на улаштування вечора на її честь, або як буковинці кажуть „товариських сходин".

Цей знаменний вечір відбувся 22-го травня 1901-го року в залі Народного Дому. Людей зібралося сила-силенна, бо за кілька днів сповіщалося в газетах про ці сходини. Була інтеліґенція, міське населення і навіть селяни з навколішніх сіл. Посередині залу довгий стіл і багато столів довкола нього. За довгим столом — Леся Українка, вся в чорному, коло неї Ольга Кобилянська, теж у чорній сукні. Праворуч і ліворуч обох письменниць сиділи поважні діячі різних товариств, а осторонь — студенти, що належали до товариства „Молода Україна".

Урочисте зібрання відкрив один із професорів місцевого університету. Всі погляди були спрямовані на Лесю, а вона почувала себе дуже ніяково, бо не звикла до почестей та й не любила слухати похвалу, хай і найщирішу. Доповідь про творчість поетеси супроваджувалась деклямацією її поезій. Читав вірші й уривки з Лесиних поем студент університету, чудовий майстер деклямації Платон Лушпинський.

Надзвичайне враження на присутніх справив твір „Товаришці на спомин". У цьому вірші поетеса нагадує своїй товаришці про колишні спільні бесіди, палкі, завзяті розмови, порив ненависті:

Щож! Тільки той ненависті не знає,
Хто цілий вік нікого не любив!

А далі картає середовище інтеліґенції за бездіяльність, пасивне ставлення до жорстокої дійсності.

Ми паралітики з блискучими очима,
Великі духом, силою малі,
Орлині крила чуєм за плечима,
Самі ж кайданами прикуті до землі.

З кожним рядком у цій поезії наростає драматизм, в кожну душу і в кожне серце падають вогняні слова:

Нехай же ми раби, невільники продажні,
Без сорому, без честі, — хай же й так!
А хто ж були ті вояки одважні,
Що їх зібрав під прапор свій Спартак,...

Далі програму вечора складала переважно музика.

А. Киянка

МАТЕРИНА КАЗОЧКА

Світлані Кузьменко — присвята.

Морозний вечір крила розпростер і огортає сад, де в зимовій задумі, сповиті тишею, дрімають дерева. Іскриться пухова перина. Золоторогий молодик на ній сліди світляні залишає. Оподалік біліє дім, і молодик цікаво заглядає до покою, де Марія про добру Мавку казочку снує. А слухачів не так уже й багато: синок Олесь, що, стоячи, ледве стола сягає підборіддям, і донечка Валюся, що почала вже незмінні істини вивчати з букваря.

З притемненої лампи спливає лагідне світло, утворюючи тло для казочки, що нечутною ходою з'являється перед надхненним зором Марії, розкриваючи образи чарівного світу.

І мати починає свою розповідь:

„У чар-саду, де живе Мавка, яскріють ніжні квіти, що дивляться на світ різнокольоровими очима. Від зорі до зорі не мовкнуть тут пташині хори. З блакитного склепіння струмують золоті каскади. В них купаються дерева: одні облиті весняним цвітом, а другі — дивне диво! — вже вгинаються під достиглими яблуками та грушами. До того саду ніколи не заглядає Дід Мороз, — входу до нього стереже Сонце.

Мавці служать легкокрилі пташки-вістунки, що приносять їй вісті зі світу. Вона вислухує одні вістки з радістю, а другі зі смутком. Коли почує сумну вістку, поспішає до дітей, котрих мати відійшла в незнаний світ назавжди. Хоче їх потішити й допомогти їм..."

„Мамо, який же то світ, що про нього не знають люди, і хто знає, як до нього дійти?" — питає Валюся.

Мати на хвилину задумується. Її очі яснішають якимсь незвичайним блиском. Вона щільніше закутується в шаль, бо легкий холодок проймає її. Але вже оволодівши собою, відповідає:

„Незнаним світом називається він тому, що ніхто ще не вернувся звідтам, щоб розказати про нього" — зі сумом пояснює мати, боячись сказати щось більше.

Але донечка нетерпляче чекає, що далі скаже казочка, й не розпитує більше.

„Одного разу приносить пташка-вістунка на крилі сльозинку, яку зауважує Мавка. У супроводі цієї вістунки Мавка поспішає до хатини в лісі, де живе дівчинка Марічка, що її сльозу принесла Мавці пташка. Марічка плаче, бо її маму люди в жалобі виносять із хати й несуть невідомо куди. У хатині залишається бабуся, що намагається заспокоїти невтішну Марічку. Утомившись від плачу, сирітка тулиться до бабусі — й засипає... Ніколи ще не бачила Марічка таких гарних снів, як почала їх бачити відтепер щоночі. Удень, сидячи на порозі хатини, вітається вона з пташками, що співають їй в квітучім саду, де Мавка усміхається од неї", — каже мати.

„Мамо, хто така Мавка й чому вона всміхається?" — падає питання Валюсі.

„Мавка — це добра істота, що робить людям добро. Усміхається вона, бо й для Марічки вона добра", — чарує своїм голосом мати.

Валюся тихне, — бажання слухати казочку перемагає.

„Отже ніч-у-ніч сниться Марічці чарівний сад, де вона зустрічається з Мавкою. Мавка зриває червонобокі яблучка, солодкі груші й подає Марічці з кошичком. Квітчає її голівку чудовим квітами, цілує й пестить її, як колись пестила матуся.

Зачарував усіх студент М. Харжевський. Він оригінально виконав на скрипці „Гуцулку" і ще кільканадцять творів.

Харжевський був людиною талановитою, знав силу пісень і Леся багато від нього потім записала.

Особливо їй подобалась оця пісня:

Я гадала, що то місяць сходить.
А то милий по садочку ходить
Та й коника за трензельку водить,
За трензельку водить...

Після своїх виступів виконавці, за заведеним на Буковині звичаєм, підходили в супроводі розпорядника вечора до письменниці, щоб з нею познайомитись. Вона сердечно стискала кожному руку й дякувала, хоч видно всім було, що до таких парад та церемоній вона не звикла і не мала нахилу.

Чернівецька газета „Буковина" писала тоді, що незвичайна землячка зачарувала всіх своєю високою освітою, гарячим патріотизмом і рідкісною скромністю.

Передрук з книжки — А. Костенко „Співачка Досвітніх Вогнів". Державне вид. дитячої літератури — Київ, 1963 р.

„Ось вам уся казочка. А тепер, мої пташенятка, час уже спати. А то прийде тато й погрозить пальцем, мовляв, не докучайте мамі", — жартує Марія, відпроваджуючи дітей до їх покою.

Укладаючи їх спати, цілує їх, накриваючи тепліше. Олесь накрився по самий носик і починає дрімати. Валя ще бачить сад доброї Мавки, що усміхається до неї так, як до Марічки. Молодик заглядає з-поміж засніженого віття в чарівний сад... Тиша...

**
*

Марія не виходить уже зі свого покою. Тяжка пропасниця змушує її лежати в ліжку. Тільки глухий кашель нагадує дітям, що мама хвора й до неї не можна входити...

Невдовзі люди в білих халатах забрали маму до лікарні, як сказав дітям тато.

„ Коли мама вернеться?" — питає з плачем Валя.

„Не знаю", — відповідає батько глухим голосом і гладить доню по голівці..

Минають дні, а мама не вертається.

„Лукіє, чому мама й досі не повернулася додому?" — допитується Валюся в дівчини-служниці.

„Маму вже поховали", — зі сумом відповідає Лукія.

„Як поховали? Від кого поховали? Де мама?" — розпачливо заходиться плачем Валюся.

„Не плач, Валю! Мама твоя вже на другім світі", — каже Лукія.

„Мама б сказала нам, коли б ішла від нас. Де ж мама? Скажи правду!" — домагається дитина.

„Я поведу тебе колись і покажу, де поховали твою маму", — каже Лукія, стримуючи сльози...

До дитячого покою входить батько, коли Лукія збирається класти їх спати. Валюся не може забути, що мама не прийде поцілувати їх надобраніч. Сидячи на ліжку, сирітка схлипує...

„Спи, Валюсю! Мама чує твій плач і їй тяжко на тім світі", — каже батько, а очі його заслоняє солона мла.

Валя цілує татову руку й тулить її до своєї щічки. Батько чекає непорушно.

Невдовзі голівка дитини хилиться на подушку й сонна мрія окрилює її.. З'являється Мавка й бере сирітку під свою опіку. Вона впроваджує Валюсю в чарівний сад, де під квітучою яблунею, облитою сонцем, стоїть її кохана мама й усміхається до донечки, як усміхалася колись, розказуючи казочку про добру Мавку. Валюся обіймає матір, тулиться до неї...

„Мамо! Матусю! Як добре мені з тобою!" — шепче вона крізь сон...

Андрій Чужий

Носити маму на руках

— Дідусю, яка у вас найпалкіша мрія? — запитала Іринка.

— Давня, єдина — виконати заповіт матері: прищепити великим і маленьким активну уважність до всього живого, але мені заважають байдужі егоїсти, ті, що у них „хата скраю" — чула про таких?

— Це ті, які кажуть: „Моя хата скраю — я нічого не знаю!"

— На жаль, таких багатенько не лише в крайніх хатах.

— Нічого, дідусю, таких, як ви, теж не мало. Ми вам допоможемо. Ваша армія зростатиме.

— Надія на вас, наймолодших, не заражених цими страшними хворобами. А у тебе, Іринко, є мрія?

— Є! Швидко вирости, стати дужою, щоб маму на руках носити!

— Мрія дуже симпатична. Тобі не треба відкладати її здійсненя до того часу, як виростеш і станеш дужою. Ти — щоміть в думках носи маму на руках. Будь до неї такою уважною й чуйною, щоб вона справді відчувала твої добрі руки. З таким відчуттям їй легше буде ходити по землі й іноді носити вас справді на руках, коли ви хворі, коли вам хочеться ще й ще раз відчути себе маленькими.

Бо скільки б не росли, ви душею не перестали бути дітьми, якщо душа у вас чиста. Ваші руки будуть тягтися до матері „на руки!'

Ой, як добре, коли на все життя можна зберегти чистоту дитячої душі!

Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Василини Несмілої, яка упокоїлась у Вернон, Б. К., 11-го квітня 1971 р., в її світлу пам'ять складаю $5.00 на „Промінь".

Марія Попович, Вернон.

— — — —

У першу річницю смерти мого дорогого мужа й батька, бл. п. Василя Богоноса, який відійшов від нас в розквіті віку 1 травня 1970 р. складаємо в його світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь",

Дружина Маруся, сини — Йосип і Борис і невістка Ілона, Вінніпег

МАРГАРИТА АТВУД:
ПОЕТЕСА І ПОВІСТЯРКА

Маркус Ван Стін

Одна з найбільш відомих поетес молодшого покоління канадців стала нашою цікавою, новою повістяркою. Маргарита Атвуд, переможець двох літературних нагород: Генерального Губернатора і премії Століття за поетичні твори, видала повість, яка без сумніву буде представлена в найближчому році до нагороди Генерального Губернатора з ділянки белетристики; все те перед її тридцятим роком народження.

Маргарита Елеонора Атвуд народилася в Оттаві 1939 р., і покінчила Вікторія Коледж Торонтонського Університету. Вона працювала, як касирка в малому ресторані, дослідниця ринків, вирібниця ляльок і як помічниця у стріляннні з лука на спортовій виставі в Торонто, а проживала в Північному Квебеку, Монтреалі, Торонті і Ванкувері. Тепер вона є професором англійської мови в Албертійському університеті в Едмонтоні. Вона замужна, але для професійних цілей користується своїм дівочим прізвищем, під яким почала друкувати свої твори.

Перша книжка віршів пані Атвуд п. н. **„Подвійна Персефона"** появилася 1961 року і не звернула на себ уваги ні критки ні публіки. Минуло п'ять років заки появилася друком її дальша праця; була це **„Гра в коло"**, яка здобула прихильність критики і нагороду Генерального Губернатора.

Головною темою поетичних творів і белетристики пані Атвуд є відносини між чоловіками і жінками, засоби оборони, які використовує кожен індивід в обороні свого кволого „я" винаходи, якими ми всі користуємося для нав'язання людських контактів через ті оборонні щити:

„через дикі пустині тіла,
через ледяні простори розуму,
ми переслідуєм і гонимо
один за одним..."

Її перцепція людської природи є гостра як голка а її зауваження про соціяльні умови мудрі й дотепні. Її стиль оснований на традиційній літературі, деколи вона вдається до старинної мітології, щоб надати своїм творам фантастичної закраски. У творах панни Атвуд нема неартиколованої невиразности, вони виразні, чіткі і цікаві, замітні тим, що викликають живі думки в читача. Справді, читання її поезій є зворушливим переживанням.

Маргарита Атвуд,
канадська поетеса і повістярка

Дві останін книжки Маргарити Атвуд є:**„Звірята у тому краю"**, книга поезій, що здобула першу нагороду Комісії Століття, видана видавництвом Оксфорд у Торонті і **„Їстівна жінка"**, її перша повість видана у видавництві МкКлеланд і Стюарт.

Джордж Вудкок, редактор Канадської Літератури, сказав про цю повість таке: „це рід пролому у прозі, який деколи дається поетам осягнути... вона блестить особливою кристаліч-ною ясністю..."

К. С.

ВЕСНЯНЕ НЕЗДУЖАННЯ

Яскравіше світить сонце, все повниться сил, а дехто скаржиться на в'ялість, в тому, поганий настрій. Звичайне „весняне нездужання", викликане нестачею вітамінів а також тим, що всю зиму ви мало бували на свіжому повітрі.

Насамперед подбайте про правильне харчування: їжте більше сирої цибулі, квашеної капусти, пийте відвар з шипшини, побагату молока. До сніданку чи на ніч корисна склянка соку.

Не засиджуйтесь цієї пори біля телевізора, краще прогулька перед сном.

А ще перевірте, як впливають на вас вечірні ванни (у воді розчинити 2 таблетки хвойного екстракту і 500 г. солі,. Під час купання корисно помасажувати тіло щіткою.

Якщо втомлюються очі — робіть компреси із слабкого настою чаю чи ромашки. Запарте дрібок квітів і хай настоятьсяа, потім змочіть у підігрітому розчині полотнинки і подержіть їх 5 хв. на повіках.

Примхливої весняної погоди легко застудитися. Не забувайте старого домашнього рецепта: розпустіть у склянці гарячої води 1—2 чайні ложечки меду, вижміть сік лимона і випийте, лягаючи спати.

ЧОМУ?

Повний місяць, як блискучий металевий диск все ще висів між хмарами, хоч починало вже світати. В повітрі відчувалася нічна прохолода, але сонце настирливо пробивалося крізь ранішню мряку, посилаючи на землю свої проміння. Вулиці мокрі й брудні. Але не дивлячись на це, сонячні проміння знаходили місця вкриті де-не-де льодовою шкуринкою і виблискували веселкою на них.

Місто пробуджувалось. З підворіть вийшли двірники з мітлами і позіхаючи почали підмітати вулиці, обмінюючись враженнями минулої ночі. Десь заторохтіла порожня підвода по кам'яному бруку й у відповідь загавкали пси. На голих ще деревах зацвірінькали горобці. Сонце піднімалося вище і огортало своїм теплом все живе і мертве.

Робочий день великого промислового центру почався. З гуркотом та дзеленьканням дзвонків покотилися трамваї по вулицях. З пристані та залізничої стації загули гудки барж, пароплавів та локомотивів. Навколішні металургійні заводи кликали до праці. Хідники виповнилися поспішаючими на роботу. Не дармували й сонячні проміння. Ось занурили вони свої кінчики в Дніпрову воду і заграла вода відблиском промінь, а там темний, голий шелюг Богомолівського острову стоїть глухий та непривітний, треба щоб і він прикрасився котиками. Полинули промінчики далі, кинули поцілунок на спущені в воду голі гілки плакучих верб і затремтіли гілочки, як молода від першого поцілунку свого нареченого. А проміння сягають далі. Сонечко піднімається все вище і обсяг його праці збільшується. Ось вони вже заглянули у вікна житлових будинків, приголубили квіточки на вікнах, посміхнулися робітникам через запорошені вікна фабрик і заводів, незабули й про бідних ув'язнених за темними ґратами міської тюрми і нарешті зупинилися перепочити на вікнах великого шкільного будинку. Проміння, як діти. Їх все цікавить! За цілий день вони мають стільки вражень, що коли надійде ніч вони сховаються в м'які хмаринки і сплять безтурботно аж до наступного ранку.

Бавлячись відсвічуванням шкла, проміння помітили жінку, яка стояла над ліжком. Вона наче б то чаклувала, роблячи якісь знаки. Нахилилася до когось, поцілувала й вийшла. Зацікавлені проміння вдивлялися в глибину кімнати і незчулися, як своїм дотиком пробудили дівчинку. Вона потягнулася, позіхнула і привітно всміхнулася промінчикам. Золоті порошинки виблискували міріадами зірочок над її головкою. До школи було ще рано і Наталочка — так звали дівчинку вирішила трошки полежати.

Приємне весняне сонечко, тепле і ласкаве, як матусіни обійми. Лежить Наталочка і уявляє собі золоті, довгі, довгі сходи аж до самого неба, а на тих сходах стоїть янгол, такий, як мама розказувала і дає їй чарівну хустиночку. Махнеш нею і побачиш кого схочеш. А хоче вона бачити свого татусика. Давно його нема з ними. Кажуть в Баку в тюрмі, але на Великдень повернеться до дому. Хоч би скорше той Великдень прийшов. Вона тепер велика і може співати йому, його улюблені пісні. Учителька співу казала: — „щоб по закінченню школи йшла до консерваторії. Що взагалі маю здібності до мистецтва. Через ці здібності приходиться і співати і танцювати і деклямувати майже на кожному шкільному концерті навіть і на учительських конференціях — аж набридло..."

Так замисливши і полинувши думками в царство майже ніколи незбуваючих мрій, Наталочка схаменулася лише від настирливого шкрябання в двері. Зіскочивши з ліжка вона відкрила двері й впустила свого пестуна, вже старого, але добре тренованого пса. Обнімаючи Палкана, Наталя поспішала одягатися, бо до початку школи лишилося півгодини. Пес радий увазі його улюбленої товаришки старався лизнути її в саме лице, бігав навколо неї і перешкоджав їй одягатися. „Геть дурненький! Бачиш часу мало, навіть сніданок не можу з'їсти. Як спізнюсь, то мушу іти до директора школи з вибаченням. Думаєш приємно?! — Він покличе маму, а мама буде знову мене сварити і плакати... Знаєш Палканчику! Скоро татусь вернеться. Ти радий?" І пес підтверджуючи своє зрозуміння веселим гавканням відпровадив Наталочку до школи.

Не все була безтурботною Наталочка. Були й темні сторінки в її житті. На запити дітей про тата, мусіла казати неправду. Піонервожатий ввесь час настоював з вступом до піонерської організації. В школі настоювали, а мама не дозволяла. Діти сміялися що до церкви ходить з мамою. А тепер, ще нова проблема. В Страстну Суботу має бути вистава у великому міському театрі і Наталка веде головну ролю. Мама сказала, що нізащо не пустить, але після розмови з директором школи змінила думку. На Вербну неділю мама вирішила говіти, а у Наталі в цей

день перед полуднем мала бути ґенеральна проба. Переживає дівчина і не знає, як їй бути. Нераз плакала нишком на Палкановій голові, виплачеться і знову весела та привітна до всіх. Вечорами, коли мами не було дома сиділа Наталочка з Палканом і згадувала про все, як то воно було колись. А особливо підготовка до Великодня. В їхній літній кухні цілий тиждень пеклися паски. Сусідки й ночували там. Фарбували яйця, хто умів навіть писанки писали. Цього року її мама пектиме паску також, але нишком, щоб ніхто не знав, бо можуть її з роботи зняти, а Наталку діти піднімуть на сміх. Нема вже тої радости вичікування й підготовки до Великодня, як було колись. Одне підтримувало її — повернення тата на Великдень. Ще цікавило її, що то Василько обіцяв подарувати їй, але щоб нікому не показувала.

Прийшла Вербна неділя. Пішла Наталя з мамою до церкви. Ранок був чудовий, теплий. Співали пташки, тільки на серці у неї було тяжко. Недивлячись на велике свято, церква була майже порожня. Де-не-де блимали свічки, пахло ладаном, замість хору співав якийсь старий пан. Не могла молитися Наталка, думала що буде? Здавалося їй, що хтось наче стоїть позад неї і пильно дивиться їй в спину. Боялася обернутися, щоб пересвідчитись, що то просто її хвилювання. Нарешті, обернулась. Позад неї стояли діти, учасники вистави. Микола підійшов ближче і сунув Натальці записку в руку: — „Зараз же приходь на пробу". Як сказати мамі? Нічого іншого не могла придумати, як показати їй записку.

Пішла Наталя з церкви і за нею вийшли діти. З думки не сходили мамині заплакані очі. Чому, це все так?...

Вистава пройшла успішно. Наталя дістала багато поздоровлень та похвал. Навіть директор школи похвалив її і представив якомусь великому начальникові з Облісполкома. Тільки Наталя не відчувала радости від успіху. Чомусь хотілося плакати — кричати. Піонервожатий також підійшов, побачив сльози на її очах — подав руку і сказав: — „Все буде добре, ми знаємо, то не твоя вина..." поплескав по плечі, підморгнув і відійшов до групи дітей, що стояли за сценою. Нетерпляче чекала Наталя дозволу йти до дому. Бігла по сходах аби скорше до мами, навіть на Василька не звернула уваги, який чекав її при виході. Одне було бажання скорше додому. Бігла темними вулицями, забула про страх. До мами... Припасти до неї й виплакати все, що накипіло на серці.

Прибігла. Вікна темні. Штовхнула двері і вони відчинилися. Спочатку Наталя злякалася, потім зайшла, знайшла сірники, засвітила лямпу. На підлозі лежала непритомною Наталчина мама. Сумний був Великдень. Аж на третій день дізналася Наталя від мами, що сталося...

Нема більше надії на побачення і нема вже більш для кого вивчати пісні. Пророкуєма артистична кар'єра Наталі скінчилася виставою пам'ятного на ціле життя вечора. А за тиждень, Наталя знайшла на столі між книжками коробочку з писанкою від Василька. Як і коли передав він їй, вона не пам'ятала.

Наталія Кібець

Березень, 1971 р.
Міннеаполіс, Мінн.

ПРОСИМО ДОДАТИ до звіту провін. з'їзду Союзу Українок в Альберті: Моделювання переміток з різних частин України зарядила референтка мистецтва пані А. Сенів.

Е. Прокіпчук, секр.

— — — —

Нашій любій і незабутній доні, бл. п. Орисі Кудрик даруємо білу квітку в роковини її відходу і на журнал „Промінь" засилаємо $5.00.

Родичі, Григорій і Текля Кудрик, Ватсон

Олена Журлива

НАД ДИТИНОЮ

Коли, схилившись над колискою,
Голубиш ти своє дитя,
Такою рідною та близькою
Приходиш у моє життя!
Я чую пісню, в щасті співану,
Милуюсь сяєвом очей,
Коли, цілунками укривану,
Дитину тулиш до грудей.
Маленький пагін виростатиме,
І кожен серця твого стук
Дитині силу віддаватиме,
Любов і ласку добрих рук.
Гаптує ніч лани сузір'ями,
Навколо тиша сном лягла,
І метеором над узгір'ями
Зоря вечірня пропливла.
Проміння ллється над колискою.
Схилившись тихо, тихо сниш...
Такою рідною та близькою
Переді мною ти стоїш.

УРЯД ПІДТРИМУЄ МІЖНАРОДНІ ПОДОРОЖУВАННЯ ТА ОБМІН

Молодь з усіх частин Канади принадилася до подорожування і хоче подорожувати. Досвід, набутий в цей спосіб, кидається в вічі: з 1967 року, який відмітив столітні роковини незалежности нашої країни, 50 тис. канадців використали нагоду з програм для подорожування та обміну молоді (ці програми явилися наслідком праці Комісії по святкуванні століття незалежности).

Зацікавлення молоді Канади в цих програмах переконало державний уряд розширити допомогу в цьому напрямку. Це значить, що уряд оплачує частину видатків на подорожування (звичайно поїздку в одному напрямку). Адміністрацією цих програм займається відділ подорожування та обміну міністерства „Стейт Секретари" федерального уряду. Програми ці, які доступні добровільним аґенствам, розвиваються й набувають все більшої популярности з 1967 року. Аґенства ці — це групи молоді, зорганізовані на добровільних началах, які заявляють мету, яку вони хочуть досягнути своїм об'єднанням, як, наприклад, поширення кругозору, ознайомлення з мистецтвом та культурою інших народів.

Обміни являють собою новий вимір, або аспект, в загальній освіті окремих осіб та в розвитку людських запасів країни. Подорожування розширює кругозір, допомагає плодотворному установленню живих контактів, сприяє виясненню ідей та усуненню упереджень.

Здаючи собі справу з користі обмінів такого роду, федеральний уряд розглядає та регулює, за допомогою відділу громадянства міністерства „Стейт Секретари", пляни, запропоновані різними організаціями на цілий рік. Для дослідження можливостей поширення існуючих програм та перегляду результатів часто скликаються збори.

Наприклад, Роберт Стенбери, міністр відповідальний за громадянство, перебуваючи в місті Бонн, Німеччина, в вересні 1970 року, зустрівся з старшим урядовцем центральної контори для розпреділення праці в Франкфурті, щоб обговорити умови для влаштування на працю не менш 350 канадців в Німеччині на літній сезон 1971 року.

Обміни торкаються не лише студентів, які, згідно з програмами подорожування та обміну, без сумніву являються першими кандидатами. Значно зросла в цих програмах участь з боку етнічних груп, індійців та ескімосів, молоді з середовища бідних, покалічених, перевиховання правопорушників, а також родин безробітних.

За 1970-71-й фінансовий рік допомогу дістали 56 добровільних організацій на приблизно 2.700 молодих канадців. В минулому році учасники цих програм подорожування та обміну відвідали близько 20 різних европейських держав. Найпопулярнішими серед них були: Англія, Франція, Німеччина та Нідерланди. Учасники цих програм походили з усіх кінців Канади.

Загальна сума 113 програм винесла приблизно 770.000 дол. Уряд видав на них 115.000 дол. Включно з часом на переїзд, окремі проєкти тривали пересічно 28 днів. Подорож до вибраної країни відбулася виключно літаком.

Програми, яким була оказана грошова допомога, були різноманітними. Вони включали такі проєкеи, як голландська програма Werk Studenten („студенти, які працюють"). Ця програма дала нагоду 376 молодим канадцям провести три літні місяці на різних працях, або ж взяти курси в Европі. Після повернення додому мала місце конкурсна письмова праця, яка запевнила дальше зацікавлення в проблемах як Европи, так і Канади.

„Проєкт 70" асоціяції оркестри молодших учнів Мус Джо присвятив два тижні на ознайомлення з Шотляндією. Учасники відправилися в Единбурґ, де вони були присутні на виставі „Роял Гайланд Шоу" та дали концерти в селах та робітничих поселеннях в Скунторп, район Лінкольншир. Поїздка в Европу закінчилася відвідинами Нідерландів, де учасників проєкту було запрошено на фестиваль Керкрад.

Таким чином, учасники зрозуміли вагу подорожування за кордон. Цей феномен, який важливий для національної єдности та кращого зрозуміння канадців самих себе, втягнув не лише фізичне переміщення учасників проєктів з одної провінції в другу та за кордон, але також значне змішання людей, яке не існувало в минулих роках.

Задовольняючі результати в 1970 році запевняють, що в наступному році число подібних проєктів збільшиться. Приблизно 4 тисячі молоді можуть прийняти участь в цьому році в проєктах по подорожуванін та обміну, які будуть підтримані державним урядом Канади.

День Матері і Мама

Ціллю Дня Матері є віддати пошану материнству. Цей день святкується в Канаді і З'єднених Державах Америки в другу неділю місяця травня.

Ініціятива цього свята належить Анні М. Джарвис (1864—1948) з Філядельфії. Уроджена в Ґрефтоні Вест, Вірджінія, вона переїхала до Філадельфії, де 9-го травня 1905 р. померла її мама. В річницю смерти своєї мами вона влаштувала поминальні сходини з приятелями і в 1907 р. церковна відправа відбулася в роковини в Ґрифтоні. З приводу її зусиль Філадельфія відзначила день в честь матері 10-го травня 1908 р. І так Анна Джарвис стала місіонеркою ідеї свята Дня Матері. Вона написала тисячі листів до впливових людей, щоб домагались офіційного проголошення святкувати цей день. В травні 1913 р. Пенсилвенія проголосила таке свято у своїому стейті 10-го травня 1913 р. Американський Конґрес перевів постанову призначуючи другу неділю в травні національним святом, — „День відданий пам'яті найкращій матері в світі, вашій матері".

Перше проголошення Дня Матері було видано президентом Вудро Вилсоном 9-го травня 1914 р. За деякий час День Матері поширився по інших країнах світу.

Тому тепер, коли настав час поновно віддати честь і пошану найкращій матері в світі — вашій матері, пригадаймо собі віддану доброту рідної мами. Полиньмо думками назад, починаючи від немовлятка, коли вас мама доглядала, коли всміхалася сердечно і раділа з найменшого руху дитини. Вона завжди пильнувала, щоб вам не сталася кривда. Яка невимовна радість і потіха була для мами, коли ви промовили слово „мама" і п'ялися ступати перші кроки у своїому житті.

В дитячих роках ви найбільше потребували опіки, любови, зрозуміння і все це виявляла вам, ваша мама. Яке то щастя було мамі, коли бачила свою дитину підростаючою. Повноцінне дитинство мав той, хто зростав при своїй рідній мамі.

Ось приклад з життя, що ілюструє незвичайну відданість і самопосвяту однієї мами. Малий синок приглядаючись не один раз на руки своєї матері, яка зближался до нього у щоденних потребах, зачинав соромитися і наче б криво дивиться на покалічені руки матері. А коли став більшим і мав можність розуміти, хлопчина набрав відваги і несміло запитав: „Мамо, чому ви маєте такі негарні руки, скільки я вже не приглядався, ніхто не має таких як ваші?"

Болюче вразив цей синівський вислів маму. Тоді вона пригорнула до серденька синка, який не знав лиха і вважав усе цінним, що виглядало гарним, — промовила: „Бачиш, сину, я твоя рідна мама, яка тебе дуже любить. Правда, що мої руки, не є такі гарні як у інших. А щоб ти знав чому я розкажу тобі подію, яка сталась давніше.

Коли ти був немовлятком, у хаті в нас з якоїсь причини повстала пожежа. Дим, огонь наповнили помешкання. В жахливий, безнадійний момент я кинулася рятувати тебе. Моє материнське серце не уявляло собі життя без своєї дитини.

Рятуючи тебе з колиски, я своїми руками закривала, щоб огонь не попалив твого тіла. В такий спосіб, слава Богу, я врятувала тебе і охоронила від попалення. Тому мої руки стали такими. Знаки, яких не вдалося цілком вилічити".

Глибоко вразило хлопчину оповідання мами. Хлопець з великою побожністю взяв мамині руки наче святість і прошептав: „Мамо, ти є найдорогоцінніша, а твої руки для мене є найкращі в світі, бо спасли моє життя".

Тепер треба б застановитися над взірцевою, ідеальною матірю-українкою. Вона є розумна, добра, терпелива, ввічлива, з щирим серцем і побожністю. Лагідна вдача додає їй чару. Широкий погляд навчає немало. Веселі очі розяснюють засмученого. Усміхнені уста дають добру пораду. Вона є працьовита і скромна в вимогах, віддана служити для морального розвитку своєї родини.

Із такими корисними благами виникають обов'язки супроти своїх дітей. Вона навчає їх рідної мови, навчає любити свій дім, свій нарід, освідомлює дітей про віру, культуру, звичаї. Це все взяте разом є властивим багатством її мами, бабунь і прабабунь. В такий спосіб вона пов'язує минуле з теперішнім, а теперішне з майбутнім. Оцінімо і наслідуймо ідеальну, українську маму!

За всі материнські старання, недоспані ночі, щире серце, як дякуємо своїй неньці?

Найкращою нагородою для мами є, коли бачить що її труд і зусилля пішли на користь; коли є присвоєна свідомість тих добрих прикмет, що вона навчала; коли є непохитність іти

по правильній дорозі в щоденному нераз бурхливому житті; коли ваше щастя приносить їй щастя.

Шануймо гідно свою матір кожний зокрема. Доброю поведінкою і надбаним знанням потішмо її і чим старша віком, тим більша належиться заслуга, честь і пошана а часто і допомога.

Материнство є благословенне самим Господом, і заповіджене Ним шанувати батьків своїх. Через мамині руки переходять покоління. Визначні, щедрі, праведні прославляють матір за добре виховання. Варто і нам стояти у рядах таких матерів.

Оля Горегляд-Маковчик

Наталія Кібець

По країні наших батьків

ОСОБЛИВОСТІ НАЙГОЛОВНІШИХ ЗДОБУТКІВ УКРАЇНСЬКОГО МИСТЕЦТВА В МИНУЛОМУ

Може дехто скаже, чого ми все говоримо про пам'ятки старовини, треба більше про людей говорити. Будуть вони мати рацію, але лише в одному. Щоб то було, якби люди не лишили пам'яток по собі, що ми б знали про себе і що знали б про нас інші?

Тому хочу ще в кількох словах пригадати вам про особливості найголовніших здобутків українського мистецтва минулого.

Серед цих пам'яток треба виділити кілька груп. Створення всесвітньо-відомих пам'яток архітектури та мистецтва в Києві, Чернігові, Переяславі, Володимирі-Волинському, Галичі та інших містах Наддніпрянщини і Галичини стало можливим лише завдяки піднесенню всіх сил народу, який за порівняно короткий час створив могутню державу — Київську Русь.

У XI—XIII ст. її влада поширилась на не осяжні простори Східньої Европи, від Німану і Сяну на заході до Волги на сході, від берегів Чорного моря на півдні до Білого на півночі.

В ту віддалену епоху на східнослов'янських землях народилося літописання — найвищий вияв самосвідомості народу, виникли література, своєрідні школи в архітектурі й живопису, де проявились життєздатність і художній геній народу. Нев'януча цінність цих пам'яток зумовлена тим, що вони в повному розумінні є творенням народу. Будуючи величезні оборонні укріплення чи храми, викладаючи з мозаїки або розписуючи фрески стіни собору, народ вклав у них не тільки свою працю і майстерність, але й свою душу, найкращі прагнення і сподівання, свої художні ідеали.

Уже в XII столітті зароджуються місцеві течії або школи в літературі, мистецтві й архітектурі, що згодом лягли в основу національної культури й мистецтва українського народу.

Проникнення народних ідеалів у мистецтво стає відчутним на початку XII століття, коли творив геніяльний майстер Алімпій. Ці ідеали, їх високохудожнє втілення забезпечили творам нашого стародавнього мистецтва вічне життя. Народні уподобання втілені з багатирським розмахом і в спокійній величі Софії Київської, і в сяючих усіма барвами веселки мозаїках і в численних ювелірних виробах та оздобах рукописних книг.

Розвиток Київської держави був трагічно перерваний татаро-монгольською навалою. Підірваний половцями, печенігами та суздальцями. В полум'ї пожеж загинули тоді і тепер дорогоцінні скарби. Кілька століть потрібно було, щоб подолати наслідки страшної катастрофи. І вже неповернеш того, що спалено варварами двадцятого століття. В той час, коли стародавнім русичам довелося напружуючи всі сили, давати відсіч кочівникам, західно-европейські народи, захищені нашими предками, могли спокійно творити і розвивати свою культуру. У найтяжчих умовах опинились українські й білоруські землі. Україна стала об'єктом агресії з боку сильних сусідів. З XVI ст. польсько-шляхетська навала починає загрожувати самому існуванню народу. Боротьба набуває нечуваної гостроти. Вона гартувала самосвідомість і сприяла тісному зближенню окремих земель України, їх культури.

Ціною неймовірних зусиль українському народові вдалося розбити польсько-шляхетських агресорів і вигнати їх із своєї землі. З цією героїчною епохою зв'язані пам'ятки XVI—XVIII ст. ст. Творча енергія забуяла в усіх видах діяльності; горда свідомість і радість народу, що скинув ярмо неволі сприяли появі величних творів, героїчних образів. Українські майстри ніби змагаються між собою у винахідливості й шуканнях.

В архітектурі було винайдено самобутні прийоми, в результаті чого, як у дерев'яному, так і в кам'яному будівництві з'явилися в численних варіянтах храми з банями, де завдяки заломам висотне розкриття внутрішнього простору досягло межі можливого. Вони є визначним здобутком генія українського народу в будівництві, його внеском у світову культуру.

Граціозні верхи багатозаломних храмів та дзвіниць значною мірою формували вигляд міст і сіл, їх своєрідне обличчя.

Згодом засоби мистецької виразности ускладняються. В оздобах споруд все більше приділяється уваги ліпшим орнаментам, поліхронії, різьбі, позолоті, кераміці, що надавали спорудам урочистого, інколи помпезного вигляду. Та незважаючи на це, загальний розвиток української архітектури відзначається радісним, життєствердкуючим характером, що був виявом народних естетичних поглядів. Це була доба козацького барокко в Україні.

Стародавнє українське мистецтво має міцне і глибоке коріння, з якого росли і живилися прогресивна культура XIX ст., і сучасна художня культура створена не вчора і не на порожньому місці, а на землі обробленій працею багатьох поколінь українського народу.

Спілкування з кращими творами стародавнього мистецтва і в наш час не тільки дає естетичну насолоду, але й збагачує людину духовно, допомагає пізнати минуле батьківщини, виховує патріотичні почуття, підносить творчі сили.

Любов і повага до мистецтва минулих сторіч означає любов і повагу до героїчного минулого рідного народу до його славного сучасного та майбутнього.

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Мінн.,

В першу річницю

Бирнабі, Б. К.

В першу річницю смерти найдорожчого єдиного сина, мужа, батька, бл. п. д-ра Семена І. Кут, родичі — Анна і Василь Мудрі зарядили поминальну Св. Літургію в Українській Греко-Православній Церкві, Зіслання Св. Духа в Реджайні, Саск.

Бл. п. д-р С. Кут упокоївся в Ванкувері, Б. К. 27-го січня 1970 р. на 50-му році життя. Похоронено його з церкви, „Пресвятої Тройці" у Ванкувері.

Д-р Семен Кут виростав в Реджайні, Саск. при матері і знаний нашому громадянству з дитячих молодих років. Він залишив милі спомини по собі кожному, хто знав його, а матері зболіле серце по відході його.

Поминальну Св. Літургію відправив о. Н. К. Мороз, 30-го січня 1971 р., настоятель церкви в Реджайні, Саск. з участю великого числа людей. З повним почуттям, прикрасно співали церковні співаки похоронним напівом, надаючи правдиво щире співчуття по втраті дорогої їм особи. На цих жалібних поминках була присутня сестра Покійного, Людвина, пані д-р Козяк, яка приїхала з Едмонтону, щоб спільно вшанувати пам'ять свойого брата.

По відправленню Богослуження та Панахиди всі присутні зібралися на поминальний обід в Народному Домі. Обід був старанно і багато приготований. Панство Мудрі постаралися харчі, жіноцтво при церкві і наших організацій приготовило і подало обід. Господарем поминальної трапези був почесний голова громади, Іван Зенчишин. По споживанню Божих дарів, господар сказав кілька слів відносно Покійного та висловив співчуття родині. Голова громади, Іван Хриптул в імені громади висловив співчуття, побажав родині сили перебути тяжке горе.

Всеч. о. Н. К. Мороз говорив про покійного як приятеля, кума, професіоналіста та примірного батька родини, якого мав нагоду знати дуже близько та пізнати глибину його характеру, добросердечности та лагідної вдачі. Господар, Ів. Зенчишин попросив присутніх, щоб в пам'ять бл. п. Семена по можности зложили добровільні жертви на Колегію Св. Андрея. Зложено $36.00, панство Мудрі від себе доложили $14.00 — разом на Колегію $50.00. Рівнож в пам'ять свого улюбленого сина, панство Мудрі зложили $25.00 на видавництво „Промінь", „Український Голос" $10.00, „Вісник" $10.00.

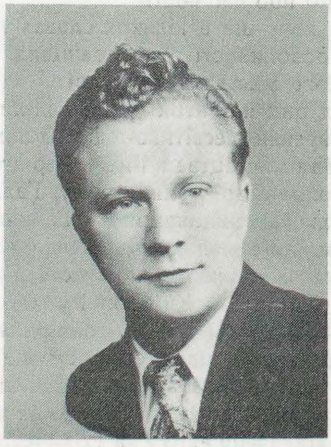

Світлої п., д-р Семен І. Кут

ПОДЯКА

По тяжкому болю й глибокому смутку по втраті свого сина, панство Мудрі висловлюють щиру подяку Отцю Морозові, співакам, жіноцтву, приятелям і всім, що причинилися чим будь в молитві за душу бл. п. Семена.

PROMIN

Vol. XII, 5 ENGLISH SECTION May, 1971

Lesya Ukrainka

UNTITLED

And thou, like Israel once fought great battles,
O my Ukraine. For God Himself had placed
A force of sightless destiny, unblessed,
Contending with thee. He encompassed thee
With nations that, like lions in the desert,
Roared in their raging, eager for thy blood.
He sent on thee such darkness that within it
A brother could not know his true-born brother
And in the dark appeared one, undefended,
Some spirit of the time, willing the doom
"Death to Ukraine!"

Then there appeared on high
The right hand of Bohdan, the hostile nations
Scattered and fled like jackals slinking craven,
Brother once more knew brother and joined with [him;
The spirit spoke, "Bohdan, thou art victorious,
And now, indeed, is thine the Promised Land
From end to end." A convenant of friendship
Was made, resounding, 'twixt him and the spirit
There in the gold-domed town.

And straightway the spirit
Betrayed him.

Darkness, terror, brothers' parting,
Captivity of Egypt came again
Not in a foreign land, but our own country.
But afterwards—once more the Red Sea parted,
Flowing asunder, in two halves divided,
And once more came together, flooding, drowning
Whom? Woe, alas! The new-made Pharaoh came
Living from out the waves of the Red Sea—

But with his horse the Cossack drowned forever.
Rejoice and sing, base daughter of the foeman,
Beat on the drum, and whirl in dance ecstatic
For horse and rider in the sea have perished!
To thee remained an heirloom as adornment,
For thou wilt wear our Ukraina's jewels
Making a festal day to greet her conquest.

And thus for us the Exodus from Egypt
Like to the Deluge. The Red Sea raged fiercely
And then grew quiet, dried up, left remaining
A tract of joyless desert in its wake,
And through this desert the new Israel
Began to wander through its Promised Land,

Like some poor flock that cannot find a haven,
And with the flock the shepherds wandered too.
By night they walked in shade, by day in fire,
But when appeared to them a spirit mighty
That blazed, a fiery pillar in the dark,
And went by day like a cloud of dread whiteness
They were not scattered by untrodden pathways,
Nor fell as captives to the enemy.

How long, O Lord, how long that we must wander
How long that we must roam with yearning [seeking
For our own country in our native land?
What sins have we committed 'gainst the Spirit,
That He His mighty Testament has broken,
That Testament, taken in the war of freedom?

Well then, complete this treachery, and finish,
And strike us, scatter us all the world over,
Then maybe sorrow for our native country
Will teach us, rightly, where and how to seek.
Then father to his son will teach the story
About his silver dreaming for the distance,
And say "Behold the land of thine own people!
Struggle and strive for the land of thy fathers
For else we are all doomed to perish, exiled
Far among stranger-peoples in dishonour."

And maybe a new Testament will be granted
The Spirit write new Tables of Commandments.

But as for now How are we to go seeking
The land of our own people? Who has smitten
Our heart's Commandments, Spirit's Testament?
When shall this great Captivity find ending
That holds us prisoners in the Promised Land?
How long this Egypt in our native country?
O when shall perish this new Babylon?

Translated by *Vera Rich*

Ukrainian short stories

THE STONE CROSS by Vasyl Stefanyk; pp. 164, McClelland & Stewart, 1971; translated from Ukrainian by J. Wiznuk in collaboration with C. H. Andrusyshen. $5.95.

This book consists of a selection of 31 short stories and one prose - poem from the works of one of the finest of Ukrainian writers, Vasyl Stefanyk, a classicist among short story writers. Stefanyk's works totalled only some 72 stories and prose-poems, but each is a gem of literary creation. All his life was dominated by concern for the people of his region, the predominantly poor peasants and landless workers, illiterate but loving the soil with their whole soul and being.

The stories depict episodes and tragedies from the everyday life of these people and represent the author's attempt to point out to them the brutality and pathos of their lives and thus awaken in them a desire to better their lot. The Stone Cross is a somewhat longer story. It poignantly describes the departure of a man and his family, who are giving up their bit of poor land to seek better fortune in Canada. In preparation, the man builds a stone cross upon this land as a monument to the fact that he had lived on it; loved and cherished it.

The fine introductory essay by Dr. C. H. Andrusyshen on the life and work of Stefanyk, also briefly touches on the political and socio-economic conditions towards the end of the last century. It provides an insight into the utterly helpless and hopeless plight of the peasants of the south-western Ukraine. This background is necessary to the understanding of the underlying theme of

all of Stefanyk's work — the poverty of peasants.

Stefanyk's novelettes are profusely interwoven with folksy, idiomatic and dialectic regional usages which at times defy translation. The translators point this out in the remark "...the poetry inherent in his (Stefanyk's) stories is lost to those who are unable to read him in the original." However they have succeeded to a remarkable degree in providing for the English-speaking reader this group of beautiful and moving classical short stories.

This publication is the result of the efforts of the Stefanyk Centennial Committee, for the occasion of the 100th anniversary of the birth of the author.

Johanna Michalenko

SATIRE

Roman Rachmannay, in a recent article „Не словом єдиним" (Ukrainian Voice, 27. 7. 71) remarked: „Не одсягнеш серця української людини нічим іншим так успішно, як словом сатири. А її на жаль, у нас малувато".

If his observations are correct, one wonders why so few Ukrainian writers use this genre, for isn't it every writer's dream to "successfully reach the heart of his reader"? Perhaps Rachmannay, unintentionally and partially answers this question by quoting Tobilevych's comments on satire: ...заставляє людей, мимо їх волі, соромитися своїх учинків".

Even he is only partly right, for the goal of satire is not solely to make people ashamed or aware of their vices and follies, but also to create a desire in people to change and correct their faults. On the death of the great English satirist Jonathan Swift, a friend wrote a poetic eulogy on Swift's concept of satire:

> His satire points at no defect
> But what all mortals may correct
> For he abhorr'd that senseless tribe
> Who called it humour when they gibe.

It is doubtful whether a more succint definition of satire can be found in any dictionary or encyclopedia. If few Ukrainian authors write satire, the reason may be that, generally speaking, Ukrainians, individually and collectively, do not un-

derstand the role of satire and therefore are afraid of it.

The root of our problem, though it may be trite, however true, is, that a nation that has been denied the right of self-government; thwarted in its attempts to develop culturally and intellectually, is sensitive to criticism. This sensitivity is manifest even here in Canada, where many of us (the offspring of this nation) have not come to terms with our Ukrainian identity, thereby harbouring—perhaps subson sciously-feelings of inferiority. We are extremely proud of our achievements; the churches, organizations and institutes we built, that we resent any criticism — in fact — consider it sacrilege to question them. Our attitude seems to be "whatever a Ukrainian joined together, let no other Ukrainian rend asunder" or "if it was a good idea 50 years ago, it is a better idea to-day" as if ideas become better with age, — like wine! We forget that man-made institutions are not infallible, their reason for existing may change in time, and therefore require a re-evaluation or second look at their structures. We equate an attack on outmoded habits, redundant and meaningless slogans, as a subversive attack to destroy our Ukrainian community in Canada. What we need more than anything, is to "think" rather than to "feel" about our Ukrainian educational and cultural programmes.

Satire is *the* genre to use, for though it ridicules our faults and vices, it does it humourously, and as a candy-coated bitter pill, ultimately forces us to swallow the truth, that there are things that need to be changed. Let us not be afraid of it. Let us use it as a means to draw attention to the wrongs in our society, thereby focusing our efforts on the problems that require us to try correcting them.

Anna Balan

VICTORIAN ORDER OF NURSES METROPOLITAN TORONTO BRANCH

People are living longer now-a-days. It should be a cheerful prospect but sometimes old age brings sadness. This happens when an old person becomes ill and has to be sent to hospital for long periods just because there is no one at home able to carry out the necessary medical treatments. Often the loving wife or husband left behind in the lonely home could have cared for the patient quite adequately, except for those special treatments. This is a common pattern of our life in Canada today, and a visiting nursing service offers a happy solution. Regular visits by a Victorian Order nurse have made it possible for many elderly couples to remain together in their homes, even when one of them is chronically ill. The Victorian Order of Nurses offers this service in Metropolitan Toronto. Just telephone 363-5621. A United Appeal service.

When you see the Victorian Order nurse going on her rounds, you may have wondered just what she does, and who she is. She is a graduate of a school of nursing and in addition she has special training for nursing the sick in their own home. This is the main service of the Order. The V.O.N. nurse stays long enough in the home to carry out the doctor's orders and to give the needed care and treatment. Whenever possible she teaches a member of the family how to care for the patient between her visits. The V.O.N. nurse is in close touch with other community services and, if the patient needs help the family cannot provide, the nurse knows how to get it. A telephone call to the Metropolitan Toronto Branch Victorian Order of Nurses will bring one of these nurses to the bedside of the sick person in your home. A participant of United Appeal.

ЛЮДИ І ЧИСЛА

Сьогодні важко навіть уявити, як давалася людству математика, як трудно складалися поняття про число.

У джунглях Бразілії ще й тепер є плем'я, люди якого, оперуючи при лічбі тільки двома числами: токале — один, ахаге — два, рахують до 6. Усе більше шести — то для них „багато".

Через ці так звані граничні числа пройшли всі народи земної кулі. Цифрам приписували здатність впливати на життєві події. Одні з них вважалися щасливими, інші, наприклад 7 чи 13, — віщували біду. На основі цих уявлень в сиву давнину виникло чи не найпоширеніше марновірство — числова містика.

Насправді життя планети тісно пов'язане не з цифрами, а з різноманітними процесами на Сонці, які повторюються через певні проміжки часу.

Доведено, що епідемії грипу, наприклад, підкоряються ритмові сонячного випромінювання. За період в 11 років підвищується та падає температура води у світовому океані, змінюється інтенсивність його течій тощо.

Вчені докладно вивчають зміни в природі, відкривають закономірності, і допомагають їм у цьому звичайні цифри.

С. Власенко

ІМПРЕЗА В КОРИСТЬ МУЗЕЙНОЇ ФУНДАЦІЇ

Проголошена Союзом Українок Канади збірка на Музейну Фундацію починає набирати розгону праці. На цім місці поміщуємо репортаж з відбутої мистецької імпрези, що її улаштував відділ ім. Ганни Барвінок у Монтреалі.

Очевидно, що Комітет Музейної Фундації розчислює на працю проведення такої кампанії по відділах. Такі імпрези це підготовка до проведення збірок на пожертви. На таких імпрезах ми маємо можливість обширно інформувати гостей, учасників про завдання нашого Музею, про потребу збереження в нім цінностей народнього мистецтва, про працю Комітету Музейної Фундації та пожертви для неї.

Честь і слава монтреальцям, що пішли назустріч плянам праці. Очікуємо на вістки від інших відділів.

Монтреал

Від часу проголошеної Союзом Українок Канади Музейної Фундації, відділ ім. Ганни Барвінок у Монтреалі плянував улаштувати імпрезу і нею започаткувати збірку фондів. Це була імпреза для приєднання членства до нашого відділу, а дохід з неї запляновано передати на Музейну Фундацію. Відбулась вона 28 лютого 1971 року.

Головною атракцією імпрези було моделювання народної ноші, доповідь новообраної голови пров. екзекутиви Союзу Українок на Східню Канаду пані Мирослави Теліги та кілька концертових точок і чай. Програмою керувала пані Галина Михальчук. В імпрезі взяли участь три інші відділи Союзу: Княгині Ольги з Лашін, Лесі Українки з Монтреалу і матірній відділ Доньки України в Монтреалі. Приїхали також запрошені гості з Торонта з філії Музею Союзу Українок Канади — голова пані Іванна Вахна, пані М. Буряник — членка Ради Музейної Фундації і пані Стефанович, секретарка філії музею в Торонті. На просьбу нашого відділу пані з Торонта привезли 11 українських народніх строїв з різних повітових строїв.

Імпрезу відкрила вступним словом голова відділу Галина Михальчук, яким привітала гостей, сусідні відділи та пояснила ціль і значення свята. По цім Єлисавета Двигайло передала це слово в англійській мові.

Слідувало моделювання народньої ноші. Цю частину виконували дівчата сумківки. Коментарі до кожного строю подавала пані Женя Шкурат. Гарні і рідкісні строї робили зворуш-

СУМК-івки — модельки української народної ноші. Гості: пані М. Буряник — членка Ради Музейної Фундації з Торонта; пані: М. Телєга — голова Провінційної Екзекутиви Східньої Канади з Віндзор; Іванна Вахна — голова провінційного музею Східньої Канади і член Музейної Фундації; пані Стефанович — секретарка музею в Торонті; праворуч: голова відділу „Ганни Барвінок", Галина Михальчук, ліворуч: почесна членка відділу Михайлина Нєма. Членки відділу „Ганни Барвінок": Єлисавета Двигайло, Стефанія Ваверчак, Ксеня Самолюк, Маруся Жетинська, пані Мединська, Анна Двигайло, Софія Оленська, Мирослава Драган, Нат. Гриців, Женя Шкурат. На світлині бракує ще 9 членок.

Ліворуч танцювальний ансамбль СУМК-у під проводом Б. Харука. Степан Стефура, Василь Береза, Юрій Гема, Катруся Поважнюк. Стоять: Надя Лах, Лена Головін, Олеся Лах, Ліда Випрук, Уляна Головач, Таня Кінач. — Праворуч модельки українських старинних народніх строїв привезених з філії Музею з Торонта. Посередині: Наталя Зимовець, Маріянна Запарнюк, Ганя Ковч, Люба Ковч, Донна Якінсон. Стоять: Джуді Самолюк, Люба Сметанюк, Надя Кожедуб, Павло Остапчук, Ірина Костюк, Ліда Драган. Моделюють такі строї: два з Закарпаття — хлопець і дівчина, два гуцульські з Космача і з Косова. Два відмінні з Полтавщини, один з Київщини, три з Буковини — весільний, молодиця і дівчина та один з Городенки — молодиця.

ливе враження на публику. Під час моделювання настроєву музику виконувала на піяно Люба Пукас. Це наша многонадійна сумківка, як в організаційному, то так і в музичному світі. На закінчення виконала свою власну композицію.

Після моделювання виступив танцювальний ансамбль СУМК під проводом Богдана Харука. Танцюристи виконали два танці, яких публика щиро і сердечно вітала.

Маруся Житинська представила голову провінційної управи Союзу Українок на Східню Канаду пані Мирославу Телігу з Виндзору, а членки відділу удекорували її та гостей екзекутиви корсажами.

Доповідь пані Теліга виголосила на організаційну тему — про Союз Українок Канади та яку ролю виконує він в житті кожної українки, а що це була імпреза придбання членства, вона відповідала своєму змістові, була цікава і корисна.

Після доповіді голова відділу представила двох панночок — сестер Донну і Галю Ваверчак, які відспівали кілька пісень, а їх приятель Роберт Гаскінс приграваз на гітарі і разом з ними проспівав в'язанку народніх пісень.

Після проведеної збірки на Музейну Фундацію членки подали чай. По цім слово забрала членка Музейної Фундації пані М. Буряник, яка подякувала відділові ім. Г. Барвінок, яка такою мистецькою імпрезою започаткувала збірку та просила продовжувати працю, а також всім тим, хто того дня зложив свою пожертву, яка того дня принесла $155.40.

Кінцеве слово подяки виголосила голова відділу Галина Михальчук, оцінюючи заслуги молоді а працю, жертвенність і взагалі участь в імпрезі громадянства. Відділ ім. Г. Барвінок, з нагоди започаткування збірки подарував до музею лляну, дрібно мережану київською мережкою та прикрашену вузеньким синім вишиттям сорочку.

Кличемо інші відділи до активної праці в кампанії за фондами на Музейну Фундацію Союзу Українок Канади.

Г. Михальчук.

Люба Пукас

ПОПРАВКА

В ч. 3 з березня, на стор. 33 (обкладинка) „В пам'ять наших дорогих членок"... з Мусідора подано „За відділ О. Кобилянської", має бути: За відділ ім. Лесі Українки. Редакція за помилку перепрошує.

Модельки: Джуді Самолюк — молодиця з Городенки і Ліда Драган — молодиця з Полтавщини; до допису з Монтреалу.

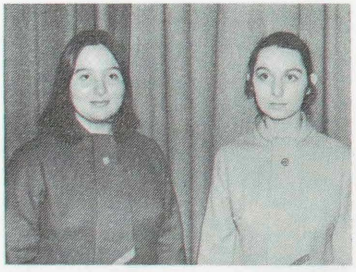

Сестри Донна і Галя Ваверчак співали дует

ПОПРАВКА

До річного звіту відділу ім. Кн. Ольги у Вінніпезі, який був поміщений в числі 4 з квітня ц. р. на стор. 30, просимо додати у виказі членок управи ім'я пані Броніслави Хімюк — фінанс. секретарки і Віри Ковальчук — телеф. комітет.

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ СТОРІЧЧЯ УРОДИН Л. УКРАЇНКИ в Брентфорді, Онт.

Заходом відділу ім. Л. Українки міста Брентфорду, при Церкві св. Михаїла 28. 2. 71, відсвятковано академію сторіччя уродин до цього часу одної з найбільшхи жінок нашого народу, поетеси Лесі Українки.

Її твори: жива джерельна вода з джерела рідної землі для кожного хто хоче жити українцем. Її твори то й меч „Жанни д Арк" для кожного, хто бажає стати до боротьби за честь і волю свого народу і рідної землі.

О. П. Ґліцький провів молитву, і одно хвилевою мовчанкою ушановано пам'ять ювілятки і покійних членкинь відділу. Голова відділу пані С. Костюк короткою і річевою промовою відкрила академію.

Господиня дня пані Н. Пережак вступним словом пояснила значіння свята, а за цим слідувала поема „Надія" — продеклямована пані С. Іванків, а опісля слідував реферат Ю. Гайовської, що його передала у дуже чутливому тоні пані Г. Крупіцька.

Пані Н. Пережак віддеклямувала з поясненням поему „Без надії сподіваюсь", і ту саму поему в англійській мові віддеклямувала молода учителька панна К. Сеньча. Пані М. Савіцька продеклямувала гимн Л. Українки, а пані С. Іванків „Калину".

Передкінцеве слово виголосила добродійка Гліцька, а заступниця голови пані Р. Осьмак у кінцевім слові щиро подякувала всім за участь.

Постать Л. Українки це символ молодих генерацій України без різниці часу і територій. **Учасник.**

100-РІЧЧЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ Реджайна, Саск.

В неділю 21-го березня в залі Українського Народнього Дому, заходом освітнього комітету — С. Хриптул, А. Мудра і М. Корпан при відділі Доньки України, відбулася академія присвячена сторіччю від дня народження Лесі Українки.

Стіл був прикрашений портретом поетеси, вишитим рушником і квітами, також книжками творів поетеси. Програму свята переводила пані С. Хриптул. Вступне слово сказала М. Корпан. Вона пояснила значення академії. Реферат прочитала пані С. Анклевич, а поезії з реферату читала пані Г. Клапоущак. Приємно було бачити молодих членок, що беруть участь у просвітній праці. Потім слідувала деклямація в пам'ять Лесі Українки, яку продеклямувала М. Корпан. Пані Хриптул попросила о. Н. К. Мороза до слова. У своїй промові о. Мороз говорив про багатство праці — творів і поезій, які Леся Українка лишила для нашого народу. Пані М. Юзик пояснила про видання карток і поштових значків виданих у сторіччя Лесі Українки. Картки і поштові значки були для продажу і розігравки.

Пані С. Хриптул подякувала виконавцям програми — тим, що приготовили і брали участь в святі а присутній публиці, що прийшли звеличати це свято. Після програми членки подали гостям чай і решта часу провели в товариській розмові.

З цього свята наш відділ призначив $20.00 на журнал „Промінь".

Марія Корпан, голова

КВІТКА ДЛЯ МОЄЇ МАМИ

Засилаємо найкращі квіти нашій дорогій любій Мамі Софії Василишин в Едмонтоні, в День Матері вітаємо її почерез журнал „Промінь" та на його працю засилаємо $20.00.

Даруся Кір, Тринадет,
Христя Улян, Галіфакс.

— — — —

Вітаю сердечно з Днем Матері мою любу Маму, Марію Дубинчук у Торонті, дарую їй найкращу квітку любови і пошани та засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Син Орест Улян, Галіфакс.

— — — —

Дарую квітку моїй любій Мамі Анастасії Ілюк в Сондавні, Ман., бажаю їй кріпкого здоров'я і всього добра. В честь Мами складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Марія Вавринюк дочка, внучка Ірина і правнучка Анна Познанська, Едмонтон.

— — — —

Моїй дорогій Мамі Василині Ґоян в Норт Бетлфорді, засилаю в'язанку квітів в День Матері, вітаю сердечно, бажаю радости, здоров'я, а вітаючи складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Марія Гарбус, Саскатун.

— — — —

Сердечні вітання в День Матері засилаю моїй любій Мамі Марії Левченко у Норт Бетлфорді. Бажаю всіх благ, здоров'я, а $5.00 на журнал „Промінь" це квітка моїй Мамі.

Леся Удод (добр.), Саскатун.

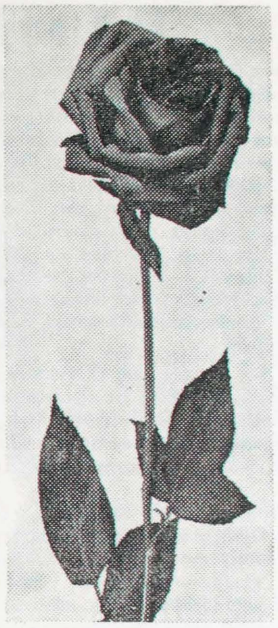

Наш відділ ім. О. Кобилянської в Саскатуні вітає всіх членок з нагоди Маминого Дня і бажає кріпкого здоров'я, і заразом згадуємо пам'ять членок, Мамів, що відійшли у вічність передаємо на прес. фонд журнала „Промінь" — $15.00.

Ольга Андрущак, голова
Леся Удод, кор. секр.

Нашим дорогим Матерям — бл. п. Теклі Свистун і бл. п. Сарафини Карпінка, вшановуючи світлу пам'ять про них, і в День Матері — замість квітів складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Ольга і Федір Андрущак, Саскатун.

— — — —

Зберігаючи світлу пам'ять нашої дорогої Мами, бл. п. Агафії Лучак, яка відійшла від нас 28 лютого 1968 року, складаємо замість квітів, ніколи нев'янучий вінок — $5.00 на журнал „Промінь".

Домка Терновецька, Вінніпеґ.

— — — —

Дорогій моїй Мамі, бл. п. Агафії Лучак, яка упокоїлась у Вінніпегу 28 лютого 1968 року, в День Свята Матері складаю в'язанку білих квітів, а при тім $5.00 на журнал „Промінь".

Калина Бадюк, Форт Френсес, Онт.

— — — —

У пам'ять мого дорогого незабутнього Сина Ореста Москалика, який в часі війни в 1944 року, 11-го травня в Европі пропав без відомости, складаю $5.00 на журнал „Промінь" $5.00.

Любляча мати Анна Москалик, Вінніпеґ.

— — — —

Складаю в'язанку весняних квітів на могилу моєї дорогої Мами, бл. п. Параскевії Романюк і в її світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Єлена Коваль, Калгари, Алта.

Складаємо нев'янучі квіти нашим дорогим Матерям — бл. п. Марії Тріщук і бл. п. Марії Табашнюк з нагоди Дня Матері. Пам'ять наша про них завжди світла, а в пошану їм складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Іван і Емілія Табашнюк, Саскатун.

— — — —

В пам'ять моєї дорогої Мами, бл. п. Варвари Дирбавки, кладу нев'янучі квіти і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Параскевія Сліпчук, Едмонтон.

— — — —

Шануючи світлу пам'ять моєї дорогої Мами, бл. п. Анни Присяжнюк, приношу їй білу квітку а разом з тим складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Орися Присяжнюк, Пайн Ривер.

— — — —

Замість квітів на могилу моєї дорогої Мами, бл. п. Аделі Савчук, у третю річницю її смерти, складаю на пресовий фонд журнала „Промінь" $10.00, як нев'янучий вінок в її світлу пам'ять.

Сесилія Хриптул, Реджайна.

— — — —

Нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої Мами Юлії Ґабриш, яка упокоїлась 18 квітня 1970 року у Вегревилі і нашого тата Івана Ґабриша, який відійшов 14-го лютого 1963 року та брата Павла, який відійшов 12 листопада 1968 року, складаємо в їх світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Михайліна і Роман Демянюк, Ганя і Іван Пенюк, внуки і правнуки, Савт Бирнабі, Б. К.

З провінційного з'їзду в Саскачені

Провінційний З'їзд складових організацій С. У. С. на Саскачеван відбувся у днях 4, 5 і 6 грудня 1970 року в Саскатуні, в приміщенні Авдиторії Катедри Пресв. Тройці. З'їзд розпочався реєстрацією всіх учасників в п'ятницю 4-го грудня вечером. Пані Оля Гавриш, голова Пров. Екзекутиви С. У. К. привітала на початок всіх учасників і побажала з'їздові якнайкращих успіхів. Далі відбулася панельна дискусія, в якій узяли участь п. Мельник з Ріджайни, п. О. Моргач, п. Я. Луцюк і п. М. Зип — з Саскатуну. Тема дискусії — „Проблеми теперішніх організаторів". Після дискусії відбулася жвава виміна думок. Вечір закінчився чайним прийняттям, яке влаштувала Провінційна Екзекутива.

В суботу, 5-го грудня пані О. Гавриш офіційно відкрила сесію Союзу Українок і попросила настоятеля Катедри о. Григорія Удода провести молитву. Після молитви присутні двохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять відійшовших у вічність на протязі минулого року членок в Саскачевані.

Секретарками сесії були добр. Леся Удод і пані Параня Турецька. Далі пані Гавриш привітала делегаток і в своєму вступному слові підкреслила важливість цього річного кличу З'їзду — „Готуймось на майбутність!", який закликає нас зберігати наш найбільший скарб — наших власних дітей для українського народу і його Церкви. В своєму привітальному слові о. Григорій Удод підкреслив важливість, як особистому так і громадському житті виконувати винесені рішення і побажав, щоб цей принцип невідступно панував в наших орагнізаціях, інакше гарні слова й резолюції залишаться тільки словами...

Після привітів і зачитання протоколу з минулорічного З'їзду було вибрано номінаційну комісію в складі: пані Панчук, з Принц Альберт, пані Ріпак з Саскатуну, пані Ковальська з Ришард і добр. Л. Удод. З черги був розданий фінансовий звіт, який перечитала пані Оля Андрущак. Приходу було в минулому році $1,864.56, розходу — $508.48. Грошовий стан Провінційної Екзекутиви на час З'їзду представлявся в сумі $1,375.09.

Від імені доміняльної управи вітала З'їзд заступниця голови — пані Марія Ткачук, яка звернула увагу на такі важливі ділянки праці жіноцтва як українська школа, музей і сумківська молодь.

Далі привіт від Р. У. Ш. склав о. О. Кравченко, а також склали привіти приявні на З'їзді гості — пані Н. Когуська, редакторка „Променя" і пані Василишин з Едмонтону. Від провінційної Управи СУМК привітав З'їзд п. Я. Луцюк. Від окремих Відділів були складені привіти З'їздові такими делегатками: пані Панчук від Принц Алберт, пані С. Котелко від Кадворт, пані Левчук від Норт Батерфорд, пані М. Дорош від Саскатуну, пані М. Цьона від Блейн Лейк і пані Д. Павлінська від Принц Алберт.

Після привітів були обговорені біжучі організаційні справи, а потім Голова Провінційної Екзекутиви пані О. Гавриш роздала учасникам свій друкований звіт. Референтка Садочків пані Марія Гарбус подала звіт своєї діяльності і закликала З'їзд до посиленої праці в ділянці Садочків. Пані Анна Скоробогач, референтка мистецтва подала свій звіт і разом рекомендації в справі збереження й поширення українського мистецтва.

Провінційна Екзекутива на 1971 р. лишається в попередньому складі. Пані Оля Андрущак була внесена до складу Контрольної Комісії.

Рівночасно з засіданням Сесії С. У. К. відбувалися збори Р. У. Ш., на яких було поважне число жіноцтва. Вечером в Катедральній Авдиторії відбувся бенкет на якому головним промовцем був спікер Манітобського Парляменту п. Богдан Ганущак. В неділю 6-го грудня в Катедральній Авдиторії відбувся спільний обід для всіх учасників З'їзду. Після обіду відбувся концерт даний силами С. У. К., а після цього спільна сесія З'їзду, на якій виголосили промови й привіти п. Костюк з Вінніпегу, проф. Л. Томащук — принципал Колегії Св. Андрея, п. Хриптул і п. Д. Кирилюк.

Співом „Ще не вемрла Україна" закінчився цей черговий З'їзд.

Леся Удод — секретарка.

ВАЖЛИВЕ ПРОХАННЯ

Читачі журнала це його фундамент. Щоб наш журнал міг постійно сповняти свою службу, він мусить мати читачів, які ніколи не забувають прислати свою передплату на час. Є й такі, що присилають два, три роки наперед.

Щоб не помилитися, погляньте на наліпку на Вашому журналі там, де Ваша адреса. На ній зазначено доки Ваш журнал заплачено. Не чекайте на пригадку. Ми би воліли упімнень не висилати, але робимо це для пригадки і щоб Вам сказати, що нам без Вас трудно.

Зложіть свою передплату на руки референтки журнала у відділі, або висилайте її прямо до редакції на адресу:

PROMIN,
Box 3551 Sta B. Winnipeg 4, Man.

ЛІКУЄ КВАСОЛЯ

Хто не знає квасолі? З нею і борщ смачніший, та й пиріжки з квасоленою начинкою непоганий наїдок. Особливо популярна рослина на півдні.

Проте не всі здогадуються, що квасоля — лікує.

30—40 г. покришеного квасолевого лушпиння запарюють в 1 л. води і п'ють по 1 склянці тричі на день. Найкраще вживати такі ліки при ревматизмі, як сечогінне при водянці, що виникла внаслідок ниркових захворювань. Вважається, що суміш лушпиння квасолі з листям чорниці поліпшує стан підшлункової залози.

Лікар А. Пастернак.

В десяту річницю смерти моєї дорогої Мами Катерини Сакуньдяк, яка упокоїлась 20 квітня 1961 року, з нагоди Дня Матері складаю на Нев'янучий вінок в її пам'ять $5.00 на „Промінь".

Анна Полович, Канора

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Мамине свято

Чому так багато
Довкола тепла?
Це мамине свято
Весна принесла.

Ідуть телеграми,
Вітають зі святом,
Бо друзів у мами
Багато-багато.

І дім наш, мов казка, —
В нім пісня і сміх.
Матусина ласка
Нас гріє усіх.

Аркадій Музичук

Г. Гриненко

КОСТИКОВА МАМА

Іще учора Наталя, Майчина сестричка, щебетала, як пташка, а сьогодні лежала нерухомо у ліжку і важко дихала. У неї заболіло горло.

— Може, скарлатина? — сказала мама татові. — Хай Майка сьогодні посидить дома, а я викличу лікаря.

Майка зраділа. Їй не хотілося без сестрички йти в дитячий садок, а крім того, тепер вона може хоч до обіду бавитись у дворі.

Скоро прийшла до Наталі лікарка. Вона у передпокої зняла плащ, у білому халаті пройшла по кімнаті і присіла коло Наталиного ліжка.

— Дихай! Глибше, покашляй, — говорила вона раз у раз Наталі і прикладала до її грудей блискучу трубочку. По тім дістала з скриньки металеву лопаточку, а Наталі сказала вимовити „а".

— А-а-а, — попирхнулася Наталя.

— Ангіна.. .Треба пити теплий чай і молоко.

Мамі всюди я поможу

Поки лікарка виписувала рецепт, мама принесла з кухні молоко і шоколядку і все це залишила на тумбочці коло Наталі. Майка заздро подивилась на шоклядку. І раптом попирхнулася, закашлялась, як старенька бабуся.

— Ой, болить, — тихенько заохкала, склавши руки на грудях. Потім схопилась за горло.

— Щось перчить, — жалібним голосом сказала вона.

Лікарка і мама переглянулись. Адже хвилину тому Майка була цілком здорова. І раптом — на тобі. Одначе лікарка протерла алкоголем трубочку і звеліла Майці роздягнутися. Вона вислухала Майчині груди, подивилась її горло, помацала Майчин живіт. Майка стояла перед нею рум'яна і дебеленька, як вишенька, і скоса дивилась на шоколядку.

— Невже і Майка захворіла? — стурбувалась мама. Але лікарка поспішила її заспокоїти і непомітно від Майки показала мамі очима на шоколядку. Уголос вона сказала:

— Одна дочка ваша дійсно хвора, а друга — артистка. Хай сьогодні Майка посидить дома, а завтра неодмінно іде в садок; шоколяду від хворої не давати.

„От тобі і шоколядка, от тобі і забава надворі", — подумала про себе Майка і сердитим поглядом провела лікарку до дверей.

З цього часу і вирішила Майка, що всі лікарі недобрі люди.

Н другий день Майку вирядили в садок. Не встигла вона переступити поріг, як її оточили діти:

— А де Наталя? Чому вона не прийшла?

— Наталя хвора, — сумно сказала Майка, знімаючи плащик. Вона підняла голову і раптом пізнала лікарку. Лікарка помагала Костикові роздягатися.

— Мамо, мамо, — щоразу казав Костик лікарці.

„Костикова мама", — подумала Майка і, незважаючи на те, що лікарка їй привітно посміхнулася, вона похнюпилась.

А вранці на підвіконні весело бавилось сонечко. Майка прокинулась і посміхнулася сонечку. Але, згадавши про Наталю, миттю кинулася до неї. На порозі зупинилася здивована: біля Наталиного ліжка сиділа Костикова мама.

— Наталі значно краще. Скоро буде танцювати, — сказала Костикова мама і пішла у передпокій.

ЙОРКТОН, САСК.
Свято 100-річчя Л. Українки

Заходами культурно-освітнього комітету, що його очолює пані Олена Цимбаліста відбулась 28 лютого 1971 року в залі Українського Народного Дому імпреза присвячена 100-річчю народження Лесі Українки.

Простору залю Народнього Дому заповнила святочна публика. Програму відкрила святочним словом пані Анна Цимбаліста. Хор під управою диригента п. В. Ґрегорі проспівав „Під Твою милість".

Програму свята почато вступним словом, що його сказала пані Катерина Волощук. Програмою керувала пані Анна Цимбаліста, голова освітнього комітету. Слідували деклямації: „Надія" — В. Цимбаліста, „Вишеньки" — Ж. Герман, „Раби" — Ж. Лізон. На початку і на закінчення програми проспівала сольо панна Даруся Ковалик — „Як тебе не любити" і „Марічка" при акомп. панни Петрусі Трофаненко; деклямували — О. Крипякевич і Ш. Олійник — „Сором хилиться". Піяно-сольо „Метелик" відограла Петруся Трофаненко. Передкінцеве слово виголосив Всеч. о. М. Стеценко. Пані Анастасія Лис, голова відділу ім. О. Пчілки в Йорктоні виголосила кінцеве слово, в якім між іншим подякувала виконавцям програми, учасникам з публики, які віддали того дня пошану світлій постаті поетки Лесі Українки.

Після відспівання національних гимнів членки відділу подали гостям чай.

Відділ переслав з цього свята $50.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Анна Ковалик

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Тандер Бей, Онт.

Хоч наш відділ ім. Олени Пчілки брав активну участь у святкуванні 100-річчя народження Лесі Українки спільними силами почерез Комітет Українок Канади, наш відділ та його освітній комітет вважали доцільним улаштувати це свято також у себе. Кожна така імпреза є корисною і їх ніколи не є забагато.

Святкуючи сторіччя від дня народження Лесі Українки, ми горді з того, що наш відділ носить ім'я матері поетки Олени Пчілки, яка вложила частину своєї української душі в талант своєї доні, виховуючи її в патріотичному дусі.

І так в цьогорічній програмі свята пані Стасів присвятила доповідь Олені Пчілці та альманахові „Перший Вінок", що вийшов заходами Наталії Кобринської. Добр. А. Зміївська вибрала допис з „Українського Голосу" „З ім'ям Батьківщини". Поему — „До мого фортепіяна" читала Марія Пресунька, а пані Софія Мендик читала доповідь М. Антонович-Рудницької „Поїздка до Сурамі" і поему Л. Українки „Де тії струни".

У своїм кінцевім слові Всеч. о. Зміївський зробив підсумки з вартости і значення таких святкувань. На його думку членки відділу заслужили на особливе признання, з огляду на те, що вони вже раніше взяли участь у академії Лесі Українки.

На закінчення імпрези голова відділу пані Варвара Бойко подякувала учасникам за їх труд та запросила всіх на чай і перекуску.

Збірку в $20.00 відділ переслав на прес. фонд журнала „Промінь".

Анна Стасів, секр.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Вотерфорд, Онт.

Дня 28 лютого 1971 року, після Служби Божої в Українській Православній Церкві, на заклик нашого настоятеля, Всеч. о. Костюка, вірні зійшли до залі під церквою на обід, що його приготовило жін. т-во, відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки.

По обіді відбулась святочна програма, яка була присвячена пам'яті Лесі Українки з нагоди 100-річчя з дня її народження.

Свято відкрила пані Р. Галик, а програмою керувала голова відділу пані Р. Свідрович. Програма складалась з хорових пісень та гри на музичних інструментах — піяно і гармонія.

Жіночий хор під управою диригента п. Возняка відспівав кілька пісень, учні рідної школи — Л. Свідрович і І. Ґулька відограли на гармонії українські мелодії та А. Андрушко на піяно.

Реферат про життєвий шлях нашої поетки відчитав Всеч. о. О. Костюк, настоятель.

З нагоди ювілейного концерту Лесі Українки учасники цінуючи рідне слово, зложили на пресовий фонд журнала „Промінь" $13.80.

На закінчення програми голова пані Свідрова подякувала всім учасникам за труд, яким, хоч і скромними силами вшанували ми, не лише нашу патронку, але велику письменницю, яку сьогодні шанує весь український нарід, як патріотку і вірну доньку українського народу. Свято закінчено відспіванням українського і канадійського гимнів.

М. Ґулька.

З ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ ПОЕТКИ

Українське громадянство зустрічало цього року в м. лютім 100-ті роковини від дня народження Лесі Українки. Редакція „Променя" радо вітає звідомлення святкувань з відділів, які згідно з проголошенням Комітету Українок Канади відбували імпрези присвячені поетці в лютім, а дехто й в березні.

З уваги на спеціяльний рік Лесі Українки всі звідомлення з імпрез будуть поміщуватись поруч себе під повищим заголовком. Щиро дякуємо всім тим відділам, які з свята Л. Українки присилають дохід на пресовий фонд журнала „Промінь".

Редакція

З НЕСПОДІВАНКИ НА ДОБРУ ЦІЛЬ

Серед українців в Канаді, а в Монтреалі зокрема, виробилась традиція, що поруч з щоденною особистою та громадською працею — одні про других завжди пам'ятають і дбають, щоб не пропустити будь-якої нагоди для гуртового відзначення. Неділя, 6-го грудня, 1970 р. буде незабутнім днем для п-ва Дудник. Несподіванкою зайнялися їхні друзі: пані Прокоп'юк та пані К. Радченко.

На умовлену годину членки відділу Союзу ім. „Доньки України" та молодшого відділу ім. Ганни Барвінок, як також і друзі, з'їхались до них, щоб привітати їх в новонабутім домі. Господарями вечора були пані Прокоп'юк і пані К. Радченко, які своїми жартами та виробленою поведінкою зуміли створити приємну атмосферу і вміло виконали обов'язок.

Після вечері п-во Дудники подякували за милу несподіванку, а пані Прокоп'юк попросила гостей не забути про потребу збірки на добрі цілі, з чого призначено 5.00 дол. на наш жіночий журнал „Промінь".

Жертводавцям щира подяка, а п-ву Дудник дай Боже прожити „Многая літа" в новій хаті в щастю і здоров'ю!

Присутня.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ

Членки відділу ім. Лесі Українки в Бюкенан в день свого ювілею.

Бюкенон, Саск.

Неділя, 28 листопада 1970 року лишиться незабутнім днем для членок відділу ім. Лесі Українки. Того дня відділ святкував 25-літній ювілей свого існування.

Свято почалося Богослуженням у місцевій церкві. Всеч. о. В. Бойчук присвятив свою проповідь Союзові Українок Канади, підкреслюючи їхню невтомну працю на полі культури — як також на церковній і народній ниві.

По відправі всі присутні зійшли до Народного Дому на обід. В той самий час приїхала гостя з Саскатуну, голова провінційної екзекутиви, пані Оля Гавриш. В Народнім Домі панував святочний настрій. Сцена була гарно прибрана. Передний стіл прикритий вишиваним обрусом, калачами і свічками. По багатім і смачнім обіді почалася програма.

Всеч. о. Бойчук почав програму молитвою, відтак була 2 хвилева мовчанка за покійних членок.

Всі присутні відспівали „О Україно". Предсідниця пані Ю. Талпаш покликала за почесний стіл слідуючих пань: О. Гавриш, А. Мисак, першу голову і організаторку відділу, М. Комінецьку, бувшу голову і пятьох почесних членок. Ними були — пані: К. Василів — бувша голова і касирка, О. Біблов — бувша голова і касирка — А. Боднарчук, А. Федак і Д. Кінащук. Всі вони працювали при відділі 25 років. Повище згадані пані одержали корсажі а почесні членки ще додатково отримали грамоти.

Відзначування: Секретарка пані І. Скорець покликала членок а голова представляла їх. Панночки Г. Василів, Ш. Кіцан, Л. Кіцан, Б. Денесик і С. Олійник чіпляли корсажі. Були також присутні бувші членки, що тепер мешкають в інших місцевостях.

Пані Талпаш дала короткий перебіг праці товариства за 25 літ а відтак слідували привіти. Від Народного Дому — голова пан Є. Василів, від церковної громади — пан М. Грицай. Привіт від відділу ім. Лесі Українки з Ватсон, передала пані М. Кінащук і з Канори, від відділу М. Маркович — пані Полович.

Відтак покликано до слова організаторку і першу голову нашого відділу пані А. Мисак. Вона в своїй промові згадувала початкові роки і труднощі та закликала до дальшої праці.

Слідували дві пісні, а по цім головною точкою програми була промова пані О. Гавриш. Предсідниця представила пані Гавриш і попросила її до слова. Пані Гавриш дала прекрасну промову, яку всі присутні з захопленням вислухали. Пані З. Дробот подякувала і побажала пані Гавриш кріпкого здоров'я у дальшій праці.

Знова слідували дві пісні — співали членки нашого відділу. Пан Василів подякував голові пані Талпаш і дав признання за її працю і провід в товаристві. Всеч. о. Бойчук у своїм кінцевім слові закликав жіноче товариство до дальшої праці.

Слідувала приємна церемонія. Пані Талпаш напереді несла ювілейний торт а решта членок і бувші голови несли засвічені свічки на головний стіл. Поклавши торт на стіл, членки позакладали свічки і заспівали на

„Многі Літа". Пані Мисак і пані Талпаш вкраяли перший кусок торта.

Відтак було подано перекуску, за якою гості ще довго гуторили.

З нагоди 25-го ювілею висилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Членка.

25-ТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ
Годсон Бей, Саск.

В неділю, 24 січня 1971 року відділ ім. Ольги Кобилянської відзначив ювілей 25-ліття свого існування. Відділ був заснований 13 січня 1946 року.

Програма ювілею почалася вечерою-бенкетом в Українському Народнім Домі, яку врочисто відкрив молитвою голова церковної громади п. В. Саранчук. Народний Дім був гарно удекорований та прикрашений ювілейним написом. Стіл застелений вишитим обрусом а на нім традиційні колачі і срібні свічки.

При цім головнім столі засіли почесні членкині: перша голова відділу пані Анна Топоровська, перша касирка — пані Анастасія Саранчук, (пані Є. Гоголь з Саскатуну на жаль не могла прибути), три членкині, які безперервно були 25 років у відділі, а саме: пані Павліна Каленчук, цьогорічна — голова пані Ірина Гоменюк, і секретарка пані Ева Кулик, дві членки, що належать до організації Союзу Українок по 25 років — пані Михайліна Медвідь вписалась до відділу 1937 року в Шортдейл, Ман., а у відділі у Годсон Бей від 1948 року та Геня Кондра, яка вписалась до відділу в Мазепі, Саск. 1929 року а в нашому відділі від 1968 р. За столом сиділа пані Розалія Дух, яка відчитала реферат про О. Кобилянську та пані Анна Словська, яка виконувала обов'язок господині прийняття. Пані Словська привітала присутніх гостей, членок першого заряду, ювіляток та дала обширний огляд історії відділу за 25 років, в якій між іншим говорила про значення організації в житті суспільнім.

По цім слідувала церемонія вручення грамот і пам'яток-подарунків. Предсідниця попросила пань: Анну Набозняк, Настю Дутчак і Павліну Щербань, щоб вони, кожна по черзі представили членок ювіляток та вручили їм грамоти і пам'ятні подарунчики. Церемонія вручення відбулась гарно і врочисто. По цім пані Словська вручила дарунки для решта відзначуваних членок. Корсажі чіпляли пані Щербань і Катерина Рурак. Учасники свята заспівали відділові та ювілятам многих літ і „Де згода". По цім слідували привіти, як **відділові то так** і відзначеним членкам, в яких оцінювались заслуги жіноцтва, згуртованого в Союзі Українок Канади; довший привіт і признання виголосив голова громади п. В. Саранчук.

З ювілейного свята відділу в Годсон Бей — сидять в першім ряді зліва направо пані: А. Топоровська, П. Коленчук, Ірина Гоменюк, Єва Кулик, П. Щербань; другий ряд: Ю. Маленовська, М. Медвідь, А. Саранчук, Е. Стреківська, Анна Набозняк, Г. Кондра; третій ряд: К. Демків, Р. Дух, К. Рурак, А. Словська.

Кінцеве слово подяки виголосила пані Словська. Слідувала збірка, яку проведено між гостями й яка принесла $50.00; з того призначено $10.00 на Інститут П. Могили, $10.00 на Музейний Фонд а $30.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Ювілей, своїм багатим і врочистим змістом зробив глибоке враження на учасників, а зокрема на тих, що вистояли тут 25 літ на службі відділу та внесли свою цеглину до загальної розбудови українського життя в Канаді.

Ірина Гоменюк, секр.

З РІЗДВЯНИХ СВЯТ
у Вернон, Б. К.

Різдвяне представлення „Вифлиємська Зоря" відбулось у Вернон, Б. К. 19-го грудня, 1970 року. У представленні брали участь сорок п'ять дітей рідної і недільної школи і сумківці.

Перед першою дією 15 найменших діточок кожне тримаючи букву разом представили назву „Вифлеємська Зоря", і до кожної букви віддеклямовано віршик. Діти убрані як янголи і понад них ясна зірка світила. Перед деклямаціями і по них хористи відспівали дві коляді.

Перша дія представила гурток пастухів на полі недалеко Вифлиєму і їм янгол сповістив про народження Месії. В другій дії було показано палату Ірода і його слуги та прибуття трьох мудреців зі сходу з запитами про новонародженого Царя. В третій дії було представлено вертеп над яким світила ясна звізда. Поклін новонародженому зложили пастирі, князі зі сходу, пастирі з України, і українські діти. З кожної сторони вертепу стояли янголи. Сцена була дуже гарно і артистично прибрана до кожної дії і відповідно освічена. Підготовкою представленням і костюмами зайнялася добр. Савеля Рибалка. Щира подяка за таку дорогоцінну працю. На закінчення прибув Св. Миколай з своїми янголами і по привітанню роздав дітям подарунки, якими діти були дуже задоволені. Такі дитячі імпрези завжди лишають по собі дуже приємне враження. Вони приносять нам вдоволення і підносять нас на дусі; дають запоруку, що праця на українському полі буде продовжуватися нашим молодим поколінням.

— — —

На 6-ого січня 1971 у 11-ій годині

вночі, коли вірні сходилися на Всенічну відправу до Української Греко-Православної Церкви, дуже були захоплені освіченим гарним живим вертепом. Побіч церкви, надавав всім святочний настрій тимбільше, що це перший раз в історії громади Успіння Св. Богородиці, що люди мали нагоду побачити такий живий образ. Такі учні брали участь: Марія — Орися Рибалка; Йосиф — Олекса Савіцкий; Янголи — Борис Рибалка, Євген Рибалка і Стефанія Сорока; Пастухи — Василь Рибалка, Соня Кіндрачук і Марко Павлишин; Царі — Тед. Мицюк, Юрко Прокопець і Іван Сорока.

Як Служба Божа почалася, діти зайняли дві останні лави в церкві, щоб разом взяти участь у Різдвянім Богослуженні. Знов забрали свої місця у вертепі на закінченню служби. І хоч падав дрібненький дощик, люди виходячи з церкви не спішилися додому, бо були знов захоплені ясною зіркою і ясними світлами, які освічували вертеп. Цим займалася добр. С. Рибалка з поміччю старших братів при церкві.

Павліна Кіндрачук

СВЯТО КНИЖКИ У ВЕРНОН

Заходами молоді при помочі жіночого т-ва та громади відбулось у нас 4 жовтня 1970 р. свято Книжки. В програмі в переважаючій більшости брали участь учні недільної і рідної школи, сумківці та членки відділу Союзу Українок ім. св. Ольги.

Вступне слово перед концертом виголосила Павліна Кіндрачук. По цім сумківці відспівали „О Україно". Акордіон — сольо відограв Тарас Микитюк. Богдан Шумей прочитав вірш „Осінь". Кларнет-сольо — Орися Сорока. Інший вірш „Осінь" — Соня Кіндрачук.

Реферат на Свято Книжки прочитала пані Н. Микитюк. Пісня з вправами „Косарі" виконали: Орися, Василь, Євген і Борис — Рибалки, деклямацію — Теодор Мицюк. Сценку „Гарбуз" дуже гарно під проводом добр. С. Рибалки найменші діти недільної школи: Орися, Євген, Василь і Борис Рибалки, Карен, Лорн і Брус — Бабюк, Меланія, Богдан і Доглес — Шумей, Таня Капіцка, Андрій Малиш, Стефанія Сорока і Давид Бийнс. Деклямували Зіна і Ярослав Малан. Дует відспівали добр. Рибалка та її доня Орися. Пан В. Запорожан, наш старший член громади виголосив коротке слово про значення свята Книжки. Сумківці, під проводом пані Кіндрачук відспівали „Тиха ніч". Кінцеве слово виголосив парох Всеч. о. О. Рибалка, який подякував виконавцям програми та гостям, які своєю присутністю вшанували це свято. Програму закінчено співом „Боже щасти".

Павліна Кіндрачук.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
Скарборо, Онт.

У неділю, 6-го грудня 1970 року, по Службі Божій, відділ ім. св. Анни влаштував гарне прийняття для своєї заслуженої членки Анни Велігродської з нагоди її 70-ліття.

Вдячний Молебень відслужив в церкві парох, Всеч. о. Прот. Петро Самець, який знає родину Велігродських поверх 37 років. Обід в пошану іменинниці відбувся в парафіяльній залі. Господарем бенкету був внук пані Велігродської Богдан, учитель публичної школи в Скарборо, який вміло проводив програмою цього родинного свята — відзначення його бабуні.

В програму були включені привіти і промови від парафії, від жіночого товариства, від родини. Подарунки ювілятка прийняла на пам'ятку того дня а готівку около 200 дол. передала голові жін. товариства, щоб покупити потрібні до церкви св. Анни речі.

Хай же Всевишній зберігає нашу ювілятку в добрім здоров'ї і вдоволенні з трудів своїх на многії літа. З нагоди такої оказії призначено на фонд „Променя" $8.50.

Членка

НОВИНКИ З ВАНКУВЕРУ

В часі Різдвяних Свят, до яких наш свідомий український народ приготовляється з особливою пошаною, бо й не дивно ж, в цей „модерний" час, декому легко спокуситися на святкування англійських свят, які нічого спільного не мають з нашим віковічними святкуваннями, котрі ми хочемо зберегти та передати нашим дітям.

В степових провінціях під час наших Свят можна часто чути по радіо коляди та привітання, також можна легко доступитися з програмою до телебачення. В Британській Колюмбії по радіо ще можна почути, хоч коротко, Різдвяну програму, але по телебаченню про українське свято, майже, не має згадки.

Але завдяки нашій енергійній голові відділу ім. Л. Укаїнки, пані Н. Воробець, та в звязку з надходячими святкуваннями 100-річчя Британської Колюмбії, членки мали 1-годинну програму 7-го січня 1971 р.

Програму відкрили піснями, відомий хор „Волошки", який є прекрасою українців на провінцію, вони ж пояснили зміст кожної пісні по англійському. Коментаторка оголосила про українське Різдво і представила голову відділу пані Н. Воробець, котра пояснила про Різдво, традиції, страви, які були уміло розставлені на столі, включно з „Дідухом". Після цього пані Н. Воробець представила студента університету Кена Трофаненка, який майстерно виконав декілька українських пісень на цимбалах. Також декілька знимок було показано з України з відповідним поясненням. Всі учасники програми були убрані в українські строї з різних частин України. Строї були позичені з місцевого музею та з приватної збірки д-ра Гуцуляка. Пані Л. Митрук моделювала стрій з Гуцульщини, — вона ж пояснювала про кожний стрій, який моделювали: пані В. Гудима і панна О. Ахтимійчук — дівочий стрій з Полтавщини; пні Н. Трофаненок, В. Маскаль, О. Кіндрачук, К. Киристюк, А. Середа — строї з Буковини. Пані Н. Воробець моделювала модерну суконку вишиту яворівкою. Вишивки, керамика та весільний вінок з Буковини уміло були розложені на столі і пані О. Кіндрачук — голова мистецького комітету — пояснювала про стіби, матерію і одночасно показувала метод їх вишиття, панна О. Ахтимійчук вишивала хрестиками. Пані К. Киристюк демонструвала спо-

сіб вироблення ґердану.

Припис і вироблення варенників демонстрували пані: А. Середа і В. Маскаль.

До успіху цієї програми причинилися слідуючі особи, котрим належиться подяка: голові пані Н. Воробець, мистецькому комітету, хорові „Волошки", тим що моделювали, К. Трофаненкові, пані Д. Окосу — за випозичення посуди на страви, знимки, кераміку та пластинки, д-ру Гуцулякові.

Тому що ця програма була безкоштовна, комітет не мав змоги показати цю програму в такий спосіб, який був уплянований заздалегідь. Але назагал, програма репрезентувала українців відповідно.

Програму закінчено словами коментаторки: „Я щаслива що ми можемо показати цю цікаву частину нашої програми".

К. Б.

Замітка редакції: В ч. 4, 3 квітня були поміщені „Новинки з Ванкуверу", які мали бути продовженням, що поміщуємо в цім числі. Помилку цю коректуємо цією заміткою.

ВШАНУВАННЯ П-ВА МЕКЕТЕЇВ Торгилд, Алберта

П-во Єлена і Іван Мекетей

Панство Іван і Єлена Мекетей святкували 66 роковини свого подружжя в гурті своєї родини і приятелів 19 січня 1971 року.

Є це піонерська українська родина, яка завжди цікавилась громадськими справами та вкладала і свою скромну цеглинку до загального добра. Обидвоє п-во Микитеї є членами УГПЦ. Пан Мекетей був одним з перших, що організував і розбудовував церкву у Торгилд. Пані Єлена є членкою відділу Союзу Українок ім. О. Басарабової. Вона вишила багато речей до церкви, вчила членок як виробляти паски, калачі, як писати писанки, ще й тепер вишиває та щиро працює у відділі.

Пан Мекетей народився 1885 року на Буковині. До Канади приїхав як мав 11 років. Родина спочатку замешкала у Манітобі, опісля переїхала до Міннесоти в ЗДА. 1905 року п. Мекетей одружився з Єленою Остафійчук, яка також приїхала з Буковини 1904 року. В 1909 році подружжя поселилось в Алберті на фармі у Васел Крік, де господарили через 20 років, опісля переїхали до містечка Торгилд.

П-во Мекетеї мають два сини — Василя й Александра, 20 онуків, 28 правнуків та 2 праправнуки.

Жіноче т-во ім. О. Басарабової вшановує п-во Є. і І. Мекетеїв і в їх честь складає $10.00 на журнал „Промінь" та бажає їм здоров'я й радости з дітей та онуків.

А. Рудницька

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЕТЕЛБЕРТ, МАН. Відділ ім. Св. Ольги

Річні збори відділу в Етелберті відбулися в домі пані Ольги Гніздовської 2-го листопада 1970 р. Присутніх було 12 членок. Предсідницею зборів була пані Михайліна Козар, секретарювала пані Параня Коновальчук. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду. Добр. Апонюк зложила подяку членкам і зарядові за таку гарну пророблену у минулім році працю.

Відділ улаштував такі підприємства: роковини Шевченка, День Матері, роковини Лесі Українки і роковини св. Княгині Ольги. Членки приготовили для громади спільне свячене „Валентинову вечерю", приготовили чотири похоронних обіди, дві перекуски, два випродажі печива і „бінго". Членки співають у хорі, ходили колядувати на церкву. Відділ склав пожертви на такі справи — на місцеву церкву — $100.00, а менші пожертви на такі цілі, як прес. фонд журнала, музейний фонд та інше, передплачуємо журнал для бібліотеки т-ва.

З минулого р. лишилось у касі $680.80, приходи в 1970 — $989.30, розходи — $1,168.36, лишилось у касі — $501.74.

Заряд т-ва на 1971: Голова — Михаліна Козар, заст. голови — Марія Григорчук, секретарка — Стефанія Савчин, касирка — Фіялка Площанська, заст. секр. — Анна Савчук. Контрольна комісія — Емілія Ганчарик, Розеля Журковська. Програмовий комітет — Емілія Ганчарик, добр. Апонюк; телеф. комітет — Анна Савчук, Розеля Журковська і Олеся Григорчук. Сестриці до церкви — Марія Григорчук, Стефанія Савчин, Марія Мидведь, Анастасія Пачковська, Параня Коновальчук і Ольга Гніздовська.

Параня Коновальчук, секр.

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ. Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу Союзу Українок при Т-ві Просвіта відбулись 6 грудня 1970 року в годині 7:30 вечером.

Голова відділу пані А. Тацюн склала подяку членкам за поміч в цілому році. Збори вшанували пам'ять померших членок. Пані Баран провела молитву. Прочитаний звіт з річної діяльности відділу збори затвердили.

Пожертви, що їх склав відділ впродовж одного 1970 року: На Колегію Св. Андрея — $100.00, на журнал „Промінь" — $25.00, на бюджет до Союзу Українок $32.50, на контест королевої — $50.00, на святочне побажання в „Промені" — $10.00.

Управа відділу на 1971 рік — Почесна голова — А. Баран, голова — А. Тацюн, заст. голови — А. Віктова і Н. Люба, секретарки — І. Гаркот і К. Грицик, фінанс. секретарка — М. Яроцька, касирка — Р. Андрусь. Контрольна комісія — О. Новак, А. Рошко. До комітетів входять такі особи: А. Віктова, А. Ландяк, А. Морфі, К. Грицик, Й. Верестюк, А. Балабан, А. Гриф, А. Охітва, А. Лилик, пані Зукан, А. Тацюн, Р. Андрусь. Представниці до КУК — Р. Баран, А. Тацюн, І. Гаркот.

Іванна Гаркот.

РЕДФІЛД, САСК. Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулися 17 листопада 1970 року в присутности 10 членок і 4 гостей. Предсідницею зборів була пані О. Никіфорук. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду і комітети.

Відділ пожертвував $200.00 на церковні потреби а $150.00 на Інститут П. Могили в Саскатуні, $25.00 на оселю Зелений Гай у Вакав, $19.00 на поборювання недуги рака, $30.00 на стипендії українських студентів, $5.00 на СУМК і $10.00 на хворих дітей.

Впродовж року заходами відділу відбулись такі імпрези: Випродаж Великодного печива і писанок, осіння вечеря і розігравка, храмовий обід з програмою, один прощальний вечерок, Різдвяна програма і забава, вечір у пам'ять Шевченка і І. Франка, День української правосл. молоді, відділ опікується рідною школою та сумківцями.

Фінансовий звіт: З 1969 року осталось у касі — $950.02, приходи в 1970 — $659.27, розходи 1970 — $584.89, в касі осталось $1,024.40.

Заряд відділу на 1971 рік: Голова — В. Никіфорук, заст. голови — О. Ковальська, секр. рекордова — Олеся Плюта, касирка — Ю. Кучірка, кор. секр. — А. Дмитрук. Контрольна комісія — О. Плюта і А. Дмитрук.

А. Дмитрук, кор. секретарка

ЙОРКТОН, САСК.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори відділу відбулися в неділю, 13-го грудня, 1970 року, в залі Народного Дому. Молитву перед зборами провів Всеч. о. М. Стеценко. Хвилиною мовчанки вшановано членок, які відійшли у вічність. Голова відділу, пані Лис перепровадили збори, а пані Піць була секретаркою.

У своїм привітальнім слові Всеч. о. М. Стеценко дав признання товариству за їх взірцеву працю для церкви та громади. Урядниці та голови комітетів звітували про діяльність відділу. Місячних зборів було 10, засідань заряду 8.

Т-во опікується недільною та рідною школою і все старається втягати молодь в життя церковної громади. Дітей недільної школи вчать членки товариства й сумківки, а в рідній школі в 1970 році учителював пан Скварчук, а на 1970-71 рік вчать о. Стеценко і пан Гриньків. Відділ обдарував дітей з нагоди Св. Миколая а шкільний рік закінчився прогулькою. Після св. Причастя у Великий піст подали дітям сніданок.

Йорктонський відділ СУМК має 20 членів, які брали участь у святочних програмах, які відбулися в громаді. Також приготовили програму на День Православної Молоді та на День Матері, де гостили присутніх чаєм. Сумківці займалися писанням писанок під проводом пані Трофанюк і пані Корбут, і обдарували писанкою учасників драматичного гуртка, якого відділ гостив в себе. Щоб здобути фонди відділ СУМК ходив колядувати і продавав шоколяду. Зі своїх прибутків СУМК подарував $300 на іконостас УГПЦ св. Преображення, в Йорктоні. Т-во послало одну сумківку на тиждень на лекції українських танків.

З освітної праці т-во влаштувало святочні програми в честь Лесі Українки, Олени Теліги, Олени Пчілки, Свято Членства, Тараса Шевченка, День Українського Студента, День Подяки і Ольги Кобилянської. Членки взяли участь у спаленні заставного листа, пов'язаного з будовою нового храму в Йорктоні. Т-во улаштовує Йорданську Вечерю, пирогову вечерю, Спільне Свячене, храмовий обід спільно з громадою.

Т-во доглядає бібліотеку і цього року постаралось „Видатні Жінки України". Пані Чабан подарувала „Life of Ukrainians in Canada", до Йорктонської Публичної бібліотеки. Членки чистять та прикрашують в церкві.

Для придбання фондів т-во улаштовує чай й базарі з випродажем традиційного печива, бенкети та приготовляє похоронні обіди й перекуски.

Пожертви відділу — на церкву Св. Преоб. $3,000; викінчення кімнат під церквою $822; Коронейшин Гал $1,197; Прес. фонд „Променя" $60; стипендія теольога $100; стипендія за українську мову $50, українська школа $255; на добродійні цілі $67.50.

Фінансовий звіт: Прихід $15,289.98; осталось з 1969 $130.25; розхід — 13,186.30. В касі осталось $2,233.93.

Заряд на 1971 рік — голова — Анастасія Лис, заст. голови — Славка Скварчук, Анна Кучерява, Павліна Семенюк, кореспо. секр. — Анна Ковалик, рекорд. секр. — Олеся Піць, фінанс. секр. — Левонія Вінтоник, касирка — Катерина Волощук, бібліотекарка — Вероня Трофанюк. Контрольна ком. — Розалія Стратійчук, Марія Склярук, Марія Прокопчук. Референтки: Культ.-осв. — Анна Цимбаліста, Недільної і Рідної Школи — Наталія Гишка, Дорадча рада СУМК — Мальвіна Трофаненко, мистецтва — В. Трофанюк і Д. Корбут, архівістка — Н. Гишка, журнала „Промінь" — Л. Крепякевич, членський комітет: А. Головка, І. Воронюк, реф. квітів — А. Денисик. Базаровий комітет — М. Гусяк, А. Кучерява, А. Сіра. Соціяльний комітет — С. Вонітова, А. Трофаненко, М. Королюк, М. Волощук. Плянування бенкетів — А. Оліник. Телефонічний комітет — О. Копельчук, Д. Благут, Р. Стратійчук, М. Прокопчук, М. Гусяк, Д. Корбут, М. Дарійчук. Сестриці — А. Гишка, М. Кошман, А. Клевчук, П. Думка, М. Ілащук. Сестриці — А. Денисик, А. Равлюк, А. Стінка, А. Лис, А. Брик, А. Михальчук, К. Курилюк.

О. Піць.

ВИТКОВ, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Дня 15-го листопада 1970 року відбулися річні збори відділу ім. Ольги Кобилянської в Народнім Домі у Витков, Саск. Збори відкрила голова Анна П. Іванчук, молитвою, і була предсідницею, а секретарювала Галя Олексюк. Здавали звіти: Секретарка — Галя Олексюк, заст. касирки — Анна Котик. Голова — Анна П. Іванчук, дала звіт з цілорічної праці і подякувала членкам за співпрацю впродовж року.

Відділ відбув 3 регулярних зборів і річні збори, на яких ми прочитували обіжники з централі Союзу Українок Канади. Відділ вшанував пам'ять Тараса Шевченка. Членки мали випродаж Великодного печива і писанок. Відсвяткували храм і День Подяки спільними обідами, і мали пирогове пущення. Продавали перекуску під час випродажі товару. Членки також працюють для відділу СУМК. Ми висилали картки до хворих членок.

Товариство жертвувало на Інститут Петра Могили в Саскатуні $175.00, на Народний Дім $50.00, на „Промінь" $15.00, на організаційний фонд $3.00. Товариство сповнило свій бюджет до централі в сумі $38.00.

Фінансовий звіт: З 1969 року осталося $1,759.13, приходи в 1970 році — 794.86, розходи — 576.89, в касі осталося $1,977.10.

Заряд на 1971-ий рік: Голова — Анна П. Іванчук, заст. голови — Марія Стокалко, секретарка — Галя Олексюк, касирка — Савеля Будзяк. Контрольна Комісія: Галя Стокалко, Ганя Іванчук, Антона Кіндрачук.

Господині: Анна Котик, Антоніна Кіндрачук, Савеля Бузяк.

Галя Олексюк, секр.

ТУ ГИЛС, АЛБЕРТА
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулися 2 грудня, 1970 року у церковній залі у 8-ій годині вечером. Предсідницею зборів була пані О. Ханько, а секретарювала пані М. Бук. Протокол з минулорічних зборів прочитала пані Л. Ґелета. Слідували звіти урядниць і референток комітетів. Голова Г. Маріянич подякувала членкам за щиру співпрацю і кооперацію.

Діяльність товариства: Впродовж року відбулося 8 місячних зборів, 1 річні збори. Тов. приготовило 6 похоронних обідів, 1 Весняний чай, вистава і випродаж домашнього печива. Храм — спільно з громадою, товариство приготовило обід на Храм, базар, — також спільно з громадою. Тов. приготовило пирогову вечерю і перекуску під час базару. Вислали делегатку до Едмонтону на з'їзд. Товариство провело кампанію за пожертвами на недугу рака і також помагало у збірці на Червоний Хрест. Відділ передав на церкву $576.00. Дали нагороду у сумі $15.00 для українського студента і також інші менші пожертви. Наш відділ опікується недільною і українською школою. Кожного року на „День Матері" улаштовуємо концерт, де наші учительки посвячують дуже багато часу. Членки на Різдво Христове відвідують пацієнтів у лікарні з дарунками.

Фінансовий звіт: Осталося в касі з 1969 року — $388.19, приходи в 1970 році — $4,564.96, розходи в 1970 році — $3,103.28.

Заряд відділу на рік 1971: Уступивша голова — П. А. Іфтодей, голова — Г. Маріянич, 1-ша заст. голови — М. Чирнівчан, 2-га заст. голови — Є. Варварук, 3-тя заст. голови — А. Ханько, рекордова секр. — Л. Ґелета, фінансова секр. — Є. Рибак, кореспонд. секр. — П. Фуштей. Контрольна комісія — М. Бук, М. Фіярчук, Т. Шевчук.

Наш відділ засилає журналові „Промінь" й усім, що причиняються до праці в ньому найщиріші побажання.

Л. Ґелета, секр.

МАЗЕПА, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 4-го листопада 1970 р. в домі пані М. Король. Присутніх було 18 членок. Голова відділу Савеля Король відкрила збори молитвою і хвилиною мовчанки вшановано померших членок. Секретаркою зборів була К. Корній. Членки заряду і комітети здавали звіти з річної діяльности відділу.

Впродовж року відбулось 12 місячних зборів, на яких ми читали обіжники та інші матеріяли з освітньої ділянки. Заходами відділу відбувся різдвяний концерт, свято-роковини Шевченка, День Матері, Полеве Богослуження коло озера Кристал Лейк, і вибір королевої.

Відділ жертвував на церкву $317.42, на Народній Дім — $60.34, на літню оселю коло озера Кристал Лейк — $25.00, на радіо передачу Месія з Саскатуну — $30.00, Різдвяні значки, Великодні значки і недорозвиненим дітям — разом $15.00.

Заряд відділу на 1971 рік: Голова — Адріянна Ягольницька, заступ. голови — К. Король, секретарка — О. Маковська, касирка — А. Ойстрик, фінансова секретарка — Є. Киба. Програмовий комітет — І. Завісляк, М. Король, М. Снятинська, К. Ягольницька. Контрольна комісія — М. Снятинська, К. Маковська. Господині — В. Король, Д. Маковська і Л. Король.

Членки нашого відділу бажають найкращих успіхів проводові Союзу Українок Канади та редакції журнала „Промінь".

Катерина Корній, уст. секретарка

ОВКБОРН, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Наш відділ провів успішний рік праці. Річні збори відбулися в нас 5 грудня 1970 року. Членок присутніх було 20. Предсідницею зборів була Анна Боклащук, а секретаркою Магда Матійовська.

Слідували звіти заряду. Відділ брав активну участь у колядах. Членки відвідали дім для старших громадян у Сенді Лейку з колядою та подарунками овочів. 28-го лютого відділ вшанував роковинами Лесю Українку; під час того свята відбулось відзначення членок за 25-літню і більше працю. В цій імпрезі взяла участь голова пров. екзекутиви Теодора Гаврисишин і заст. голови Марія Мандзюк з Вінніпегу.

Під час весняного чаю відбулась також виставка старинних українських вишивок, повний комплект буковинського жіночого строю, якому вже поверх 100 років. Належить він родині Ірини Франко, яка давала пояснення як його убирати. В травні відбулось у нас свято правосл. молоді. Членки брали активну участь у сторіччі Манітоби, причинились до друку „Овкбурн Еко", історії околиці. Членка Ірина Франко представляла сторічний буковинський стрій на фестивалі у Давфині. Відділ дає частину фінансової помочі рідній школі. Членки приготовили 3 обіди, гостили перебуваючих тут пластунів, відбули День Подяки як також прикрасили парафіяльний дім.

Відділ пожертвував $400.00 на Народний Дім, $40.00 на місцеву церкву, $20.00 на журнал „Промінь", $10.00 на Колегію Св. Андрея, $10.00 на „Вісник", $5.00 на Червоний Хрест і $5.00 на організаційний фонд.

Фінансовий стан: З року 1969 осталось у касі $455.94, приходи в 1970 — $960.15, розходи — $1,051.69, в касі осталось — 364.40.

Заряд відділу на 1971 рік: Голова — Анастасія Грицак, уступивша голова — Ґеня Матієшин, заст. голови — Марія Бородій, рекорд. секретарка — Анна Боклащук, фінанс. секретарка — Магда Матійовська, касирка — Анна Друль. Контрольна комісія — Розалія Савіцька, Катерина Швалюк, Ґеня Матієшин. Господині — Текля Цітульська, Анастасія Коваль, Марія Мануляк. Комітет відвідування хворих — Марія Бородій, Емілія Антонович, Ґеня Польова і Галя Ваврик. Сестриці — Анна Боклащук, Текля Цітульська і Анна Друль.

Ґеня Матієшин.

ҐЛЕСЛИН, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу відбулися 29 листопада 1970 р. Збори відкрила голова пані Єва Дмитришин молитвою. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померших членок. Предсідницею зборів була пані Анастасія Гаврилів, секретарювала пані Катерина Данилів. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду.

Діяльність: Впродовж року відбулось 10 місячних зборів і одні надзвичайні збори. В роковини своєї патронки О. Басарабової відділ улаштував чайний вечерок. Членки приготовили перекуску під час сумківського з'їзду та займались приміщенням на нічліг для сумківців з сусідніх відділів. Приготовили членки спільну Святу Вечерю, обід на храм, дві весільні вечері, два похоронні обіди, один 50-літній ювілей, займались продажем перекуски на випродажах,

відвідували старших членкинь по домах і шпиталі, ходили разом з сумківцями колядувати, опікуємось сумківською молоддю. Членки передплачують журнал „Промінь".

Відділ зложив жертву на місцеву церкву, на музей у Норт Бетлфорді, на Інститут П. Могили і прес. фонд „Променя".

З року 1969 осталось у касі $1,257.-44, приходи в 1970 р. — $1,625.19, розходи в 1970 р. — $1,555.65, в касі осталось $1,326.98.

Заряд відділу на 1971 р.: Голова — Єва Дмитришин, заст. голови — Анастасія Гаврилів, секретарка — Катерина Данилів, касирка — Анна Буй. Контрольна комісія — Наталка Ригорчук, пані Морозовська, Анастасія Гаврилів. Господині — Фрося Левчун, Анна Павлишин, Анна Морозовська. Комітет квітів — Наталка Ригорчук, касирка сестриць — Анна Буй.

Катерина Данилів, секр.

З ДІЯЛЬНОСТІ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ, Відділу в Гамільтоні

В дні 2-го листопада 1970 р., на запрошення пані М. Пилипюк, голови Ком. Українок Канади в Гамільтоні, відвідала наш Відділ Високодостойна Гостя — пані Галина Гнатишин, президентка Національної Ради Жінок Канади.

Зустріч пані Гнатишин з українським громадянством м. Гамільтону відбувся в залі укр. православної громади. Простора заля собору св. Володимира була вщерть заповнена, не тільки жінками але також і поважним числом мужчин, які прибули, щоб вшанувати одну з визначніших українок та послухати її доповіді. Пані Пилипюк привітала Достойну гостю та попросила її розповісти про завдання та працю Нац. Ради Жінок Канади. Пані Гнатишин коротко, ясно та докладно змалювала працю Нац. Ради, підкреслюючи, що Рада бере участь у всіх суспільних проблемах Канади, а зокрема займається питанням навчання та виховання молоді в народніх та вищих школах, як також справою вживання наркотиків серед шкільної молоді, що саме тепер стає одною з найважніших проблем, не тільки батьків, але також і уряду Канади.

Після доповіді пані Гнатишин, пані А. Токарик розповіла про свою участь в працях Ради, а опісля пані Гнатишин відповідала на численні запити присутніх жінок, що були зацікавлені проблемами, що їх порушила в своїй доповіді шановна прелегентка. Пані Т. Ружицька в імені Комітету Українок Канади, відділу в Гамільтоні, щиро подякувала пані Гнатишин за відвідання нашого відділу та бажала її і дальших успіхів в так почесній та відповідальній праці.

Опісля відбувся товариський вечір, що його приготовили пані з Ком. Українок Канади та в дружніх розмовах переведено ще декілька годин.

Дня 24-го листопада м. р., заходами Ком. Українок Канади та при активній співпраці гуртка книголюбів при церкві св. Духа в Гамільтоні, гуртка, що його очолює пані М. Ганас, відбуто окремий вечір української пісні та танку, з нагоди відкриття Відділу української книжки в міській бібліотеці при вул. Бартон Всхід. У вестибюлі бібліотеки, за склом, була приготована виставка української кераміки, різьби та вишивок , що її артистично оформили пані О. Габрович та І. Пірі, і вже та виставка надавала присутнім якогось своєрідного почуття. Поважна кількість українського громадянства м. Гамільтону заповнили залю бібліотеки. Голова відділу Ком. Українок Канади, пані М. Пилипюк відкрила вечір, вітаючи присутніх та пояснила причину приготування саме такої імпрези. Вона зокрема подякувала панні Маттевс, дир. бібліотеки, що щиро відгукнулася на пропозицію створення українського відділу і сама багато причинилася до того, що ми нині могли тут зібратися. В дальшому доповідь про значення книжки, а зокрема української книжки, виголосила пані М. Ганас. Вона з'ясувала вагу писаного слова в міжнародньому світі, підкреслюючи наше літературне надбання протягом століть. Закінчила свою доповідь пані Ганас закликом, щоб ми українці любили та шанували свою українську книжку та вповювали цю любов та пошану до неї, своїм дітям.

Опісля відбувся мистецький вечір, що його виконав повністю юний СУМ. Діти танкового гуртка „Орлик" під керуванням пана П. Гойди знаменито відтанцювали декілька українських танків, а окремим сольовим танком на тлі цілої групи, маленька Наталія Демчук, завоювала серця всіх присутніх. Панночки Ляриса Огородник та Ірина Вітів гарно і з чуттям відспівали українські пісні. В дальшому показано колірову фільму з життя та праці нашого артиста маляра Курилика.

Після програми пані з Ком. Українок Канади та гуртка книголюбів, приймали присутніх чайком і солодким та присутні гості мали досить часу, щоб оглянути цей перший відділ української книжки в міській бібліотеці.

Анна Бойко, прес. реф.

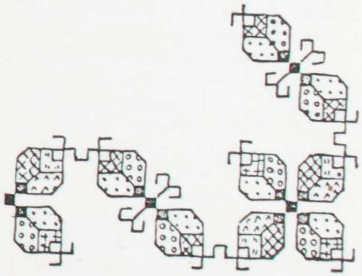

Взірець до хусточок.

Краски: контури чорні, хх червона, .. жовта, оо оо зелена " " синя.

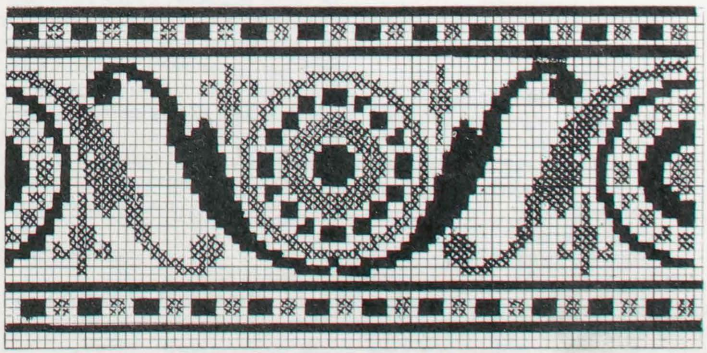

Взір хрестиковий до обрусів, суконок, блюзок. Збірка Теодора Гриневича і Софії Климківної.

Краски ниток: ■ чорна — х червона.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Паштет

2½ фунта свинячого м'яса, пісного
2 фунти волової печінки „бейбі біф" (може бути мішана, половину курячої печінки)
½ фунта волового або курячого м'яса
5 ложок масла
1 середня цибуля, посічена на дрібно
1 зубчик часнику, посіченого
1 яйце
3 ложки густої сметани
1 ложечка цитринового соку
1 ложка соли
¼ ложечки перцю
1 горнятко дрібно покришеної в скиби шинки
1 лавровий листок.

Цибулю і часник присмажити в маслі, додати печінку, зарумянити на усі боки але щоб ще було сире всередині. Усе змолоти з товщем. М'ясо також змолоти. Додати сік з цитрини, сіль, перць і вимішати. Яйце вибити з сметаною і мукою, додати до м'яса і добре перемішати.

У вимащену подовгасту посудину виложити половину м'яса, викласти верству скиби шинки а так решту м'яса. Добре ложкою притиснути, на гладко врівняти, положити лавровий листок на верх, накрити „алумінум фойл" і покришкою.

Покласти в подвійно більшу посудину з водою, щоб закрила до половини боків посудини з м'ясом і пекти около 2 години 350°. Виняти, накрити свіжим папером і притиснути зверха. Дозволити, щоб вистигло.

Пампушки

3 пачки дріжджів
1 ложечка цукру
2 горнятка теплої води
1 горнятко праженого молока
¼ фунта масла
⅔ горнятка оливи (ст. Лавренц)
4 яєць
1 ложечка соли
10 горнят муки
1 горнятко теплого меду.

Розпустити ложечку цукру у теплій воді, додати дріжджі і відставити на 10 хвилин в тепле місце. Дати муку в посудину і розсунути в боки. Вибити яйця, додати оливу, топлене масло, молоко, решту води і сіль. Додати цю масу до муки, додати дріжджі і добре перемішати. Місити коло 10 хвилин, тісто повинно бути м'яке. Накрити і поставити на тепле місце, щоб підросло подвійно.

Пампушки — Люба Кут. Фото Дженінгс

Легко помісити і знову поставити, щоб підросло. Брати тісто величини яйця, розтачати до пів цалл грубо, накладати начинку на середину, щоб краї були чисті і зліпити міцно. Поставити пампушки на легко покриту мукою дошку на одну годину, щоб підросли. Смажити в гарячій оливі 375°, три хвилині, перевертати, щоб зарумянилися однаково на усі боки. Викладати на м'який папір.

Л. Кут

Мігдалові тісточка

2½ горнят муки
¾ горнят цукру
¼ ложечки соли
1 ложечка бейкінг павдер
¾ горнятка масла
1 яйце
2 ложки води
1 ложечка мігдалового екстрату (амонд екстракт)
⅓ горнятка мігдалів

Пересіяти всі сухі складники разом. Додати до того масло і розтерти разом з мукою докладно. Додати ціле яйце, воду й екстракт. Вимішати ложкою аж тісто відставатиме від миски. Рукою вимісити тісто до гладкости і відставити на годину в холодне місце.

Виробляти з тіста маленькі галочки величини малого волоського горіха і приплескати в долонях до чверть цаля грубости. Складати з рідка на бляху. На середину кожної паланички втиснути мігдаловий горіх (мігдали треба наперед спарити й усунути лушпину). Смарувати паланички вбитим жовтком розведеним ложкою води. Пекти в вільній печі (350 ступнів) від 20 до 25 хвилин.

ПАМ'ЯТНИК НАЙДОРОЖЧИМ

Замість вінка на свіжу могилу нашого дорогого приятеля, бл. п. Петра Мороза, складаю в його світлу пам'ять $5.00 на журнал „Промінь".

Анна Шалай з родиною, Брентфорд.

— — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу, бл. п. Петра Мороза, який упокоївся 27 лютого 1971 року, як жертву на пресовий фонд журнала „Промінь". Хай канадська земля буде йому легкою.

Відділ Союзу Українок ім. Л. Українки, Брентфорд.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Петра Мороза, в його світлу пам'ять складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Мартин і Марія Вівчар, Гамільтон, Онт.

— — — —

Китицю червоних троянд кладемо на свіжу могилу, бл. п. Петра Мороза і в його світлу пам'ять складаємо на журнал „Промінь" $5.00.

Петро і Теофіля Шадні, Гамільтон, Онт.

— — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашого дорогого приятеля, бл. п. Петра Мороза, який відійшов у вічність 27 лютого 1971 року і в його світлу пам'ять складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

Михайло й Акастасія Перожак, Брентфорд, Онт.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу, бл. п. Юліяна Стечишина, який упокоївся 27 лютоог 1971 р. в Саскатуні, в його світлу пам'ять складаємо на прес. фонд журнала „Промінь" $5.00.

За відділ О. Кобилянської у Витков, Саск., Галя Олексюк, секр.

— — — —

В пам'ять нашого дорогого і незабутнього приятеля, бл. п. Петра Мороза, який залишив нас у смутку по нім, складаємо замість вінка на свіжу могилу, пожертву $5.00 на журнал „Промінь".

Степан і Броніслава Цибульські, Брентфорд.

— — — —

Складаємо нев'янучий вінок — $5.00 на журнал „Промінь" в пам"ять нашого дорогого сина, бл. п. Павла Сопотика який згинув при направі електрики 20 червня. Пам'ять його між нами буде завжди світлою.

Родичі — Марія і Василь, брати і сестра Наталя — Сопотики, Кадворт.

— — — —

Провін. Екзекутива Союзу Українок в Манітобі з глибоким жалем прийняла вістку про смерть, бл. п. Юліяна Стечишина, видатного громадянина, провідника українців в Канаді і замість квітів на його свіжу могилу складає $10.00 на журнал „Промінь". Дружині Савелі Стечишин, синам Анатолієві і Миронові та дочці Зеновії, членки висловлюють глибоке співчуття.

Марія Білоус — голова, Вікторія Симчич, секр.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу сл. п. Юліяна Стечишина, провідника, організатора, виховника українців у Канаді, якого відхід болюче відчуває українське суспільство, складаю на журнал „Промінь" $10.00. Дружині Савелі Стечишин, дочці Зені і синам Анатолієві і Миронові висловлюю щире співчуття.

Теодора Гаврисишин, Вінніпег.

Замість квітів на свіжу могилу нашого дорогого приятеля, бл. п. Петра Мороза, складаємо на журнал „Промінь" $5.00.

Степан і Катерина Семенюк, Брентфорд.

— — — —

В шосту річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Петра Далаврака, який упокоївся 6-го січня 1965 року в Вегревил, Альберта, складаю на нев'янучий вінок в його світлу пам'ять на журнал „Промінь" $5.00.

Дружина Михайліна Далаврак, Вегревил.

— — — —

Вшановуючи пам'ять дорогого мужа, батька і громадянина, бл. п. Йосипа Ременди, який відійшов від нас весною 4 травня 1959 року, в його світлу пам'ять кладемо нев'янучий вінок і $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Маргарита Ременда і родина.

— — — —

В пам'ять наших дорогих родичів, бл. п. Ливонтія і Василки Терковецьких. Тато упокоївся 24-го вересня 1928 року, а Мама 12-го квітня 1965. В їх світлу пам'ять складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дочки — Вікторія Горяк і Марія Кенащук.
Сини — Іван, Василь, Георгій, Николай і Арсений.

— — — —

В Першу Річницю, та на жалібну згадку моєї дорогої дочки, бл. п. Славки Богоніс, яка упокоїлась в Торонті, Онт., 24-го червня 1970 року, в її світлу і незабутню пам'ять, складаю $5.00 на нев'янучий вінок на журнал „Промінь".

Каролина Когут, Давнзвю, Онт.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

Головна Управа Союзу Українок Канади виписує ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС на П'ЄСИ для МОЛОДІ.

Маємо на увазі короткі драматичні твори: одноактівки для

а) шкільної молоді або

б) юнацтва.

Запрошуємо всіх наших письменниць і письменників, які розуміють вагу і потребу драматичного слова для молоді, взяти участь у цьому конкурсі.

Термін конкурсу: до кінця грудня 1971 року.

Перша нагорода: $100.00.

Друга нагорода: $75.00.

Третя нагорода: $50.00.

Конкурсові твори просимо надсилати у трьох примірниках під псевдонімом, подаючи своє справжнє прізвище у запечатаній коверті, на адресу Головної Управи Союзу Українок Канади:

Ukrainian Women's Association of Canada
620 Spadina Ave.,
Toronto 4, Ont.

Склад жюрі, що буде розглядати ці твори, подамо пізніше.

Головна Управа
Союзу Українок Канади.

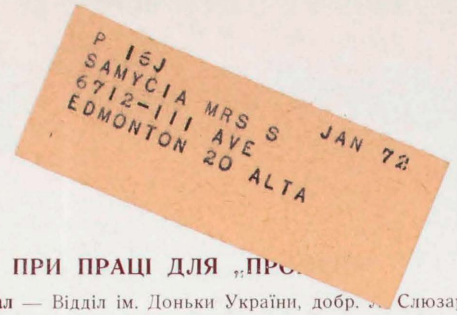

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРО...

Монтреал — Відділ ім. Доньки України, добр. ... Слюзар переслала $365.00. На передплати відновлені й нові, також індивідуальні пожертви на пресовий фонд.

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. М. Пелепяк переслала $20.00 на відновлені передплати.

Виндзор, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. І. Римар, $30.00 на відновлені передплати.

Роблин, Ман. — Відділ ім. Доньки України, реф. Анна Горбай переслала $60.00 на відновлені передплати.

Едмонтон — Відділ при катедрі св. Івана, реф. Л. Голубіцька переслала $50.00 на відновлення передплат; С. Пауш $10.00 на відновлення передплат.

Келгері, Алта. — Відділ ім. О. Басарабової, Е. Коваль переслала $20.00 на передплати й на нев'янучий вінок.

Блейн Лейк, Саск. — Відділ ім. Хариті Кононенко, реф. М. Цьона на передплати $20.00 і пожертви на пресовий фонд.

Тандер Бей, Онт. — Наталка Вацик $15.00 на передплати.

Торонто — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. А. Бельбас переслала $14.75 на передплати.

Мікадо, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. К. Корній переслала $25.00 на передплати.

Норт Бетелфорд, Саск. — Відділ ім. Олени Пчілки, реф. Марія Гарасимів переслала $20.00 на відновлення передплат.

Геффорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, реф. Анна Ткачук переслала $35.00 на відновлені передплати.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. Марія Білоус доручила $15.00 на передплати.

Ватсон, Саск. — Текля Кудрик переслала $10.00 на відновлення передплат і на пресовий фонд.

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, реф. Анна Стусик переслала $19.48 на передплати.

Содборі, Онт. — А. Конічковська переслала $15.00 на відновлення передплат.

Вернон, Б. К. — Відділ ім. княгині Ольги, реф. Ольга Шумей переслала $35.00 на відновлені передплати.

Ванкувер, Б. К. — Відділ ім. Л. Українки, реф. П. Клюкевич переслала $15.00 на відновлені передплати.

Соррі, Б. К. — Відділ ім. О. Кобилянської (Волей, Б. К.), М. Сташин переслала $34.00 на передплати.

Смокі Лейк, Алта. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Марія Рацой переслала $10.00 на відновлення передплат.

Вегревил, Алта. — Відділ ім. княгині Ольги, реф. О. Мельничук $10.00 на відновлення передплат.

Торонто, Онт. — Анна Бойко переслала $10.00 на відновлення передплат.

Ту Гилс, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, секр. П. Фуштей переслала $65.00 на відновлені передплати.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. Олени Пчілки, секр. Анна Ковальчик переслала на пресовий фонд журнала $50.00.

Годсон Бей, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, секр. Ірина Гуменюк переслала $30.00, з того на кліше $8.00, на пресовий фонд $22.00.

Реджайна, Саск. — Відділ ім. Доньки України з нагоди свята 100-річчя Лесі Українки, Марія Корпан переслала збірку на пресовий фонд $20.00.

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. О. Пчілки, секр. Анна Стасів переслала $35.00 на передплати і на пресовий фонд з нагоди свята 100-річчя Лесі Українки $20.00.

Келгарі, Алта. — На прийнятті з нагоди народження Романа, сина п-ва А. і О. Бойків, переведено збірку на журнал „Промінь" з чого Марія Чернецька переслала $18.00.

Ватерфорд, Онт. — Відділ ім. Л. Українки з нагоди свята 100-річчя Лесі Українки, М. Гулька переслала збірку $13.80.

Бюкенен, Саск. — Відділ ім. Лесі Українки, С. Денисик переслала $25.50, з того на кліше $13.00, на прес фонд $12.50.

Брендон, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки з нагоди відвідин голови Ман. Пров. Управи Союзу Українок, пані Марії Білоус, членки перевели збірку на пресовий фонд журнала. Збірку переслала С. Павлишин $12.00.

Саскатун, Саск. — Молодший відділ СУМК ім. Івана Франка, голова відділу Василина Бальон переслала листа-подяки редакції журнала за поміщення їх звіту діяльности і жертву на пресовий фонд $5.00.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Мудрі з Реджайни, Саск., зложили жертву на пресовий фонд журнала в пам'ять сина, бл. п. Семена Кут. Жертву переслав о. Н. Мороз	$25.00
Пані Агафія Ґаба — Ґренд Велей, Онт.	15.00
Пані Катерина Кошлай — Монтреал	5.00
Пані Олена Дудник — Монтреал	5.00
Пані І. Кінал — Йонкерс, Н. Дж.	5.00
Пані Марія Хоптяк — Нюварк, Н. Дж.	5.00
Пані В. Курдияк — Ізлингтон, Онт.	5.00
Пані С. Шпитковська — Бімзвил, Онт.	5.00
Пані Євгенія Барабаш — Келовна, Б. К.	5.00
Пані Д. Балко — Вінніпеґ	5.00
Д-ка Емілія Труфин — Вінніпеґ	4.00
Пані Д. Міхоцька — Вінніпеґ	3.00
Пані Р. Радчук — Сарнія, Онт.	2.50
Пані П. Архутич — Содборі, Онт.	2.00
Пані В. Хрущ — Атабаска, Алта.	2.00
Пані С. Фелюшко — Соррі, Б. К.	2.00
Пані Анна Грицюк — Соррі, Б. К.	2.00
Пані А. Ластівка — Армстронґ, Б. К.	2.00
Пані Л. Кучер — Вернон, Б. К.	2.00
Пані М. Шевчук — Вилингдон, Алта.	2.00
Пані М. Редчук — Монтреал	2.00
Пані А. Вікарчук — Монтреал	2.00
Пані А. Ґерич — Монтреал	2.00

По $1.00 — Розалія Борса, Саскатун; Марія Сметанюк, Е. Лах, М. Івасечко, З. Романишин і С. Хомик з Монтреалу; М. Вівчар, Гамільтон М. Сорокан, Бенкенд, Саск.; Р. Тутка, Ватсон, Саск.; М. Котик, Давфин, Ман.; М. Цьона і Р. Кавулич, Блейн Лейк, Саск.

Придбали нові передплати

Д-ка Л. Слюзар — Монтреал	15
Пані А. Бельбас — Торонто	3
Пані Наталка Вацик — Тандер Бей, Онт.	1
Пані П. Клюкевич — Ванкувер, Б. К.	1
Пані О. Лукомська — Едмонтон	1
Пані Г. Михальчук — Монтреал	1
Пані А. Боклащук — Овкборн, Ман.	1